

9. Ο Παντελής επιστρέφει

εύρα γεμάτος, ο διοικητής Γιαβεράκης Μανόλης περιμένει. Μόλις ειδοποιήθηκε ότι ο υπασπιστής του Παντελής ήρθε επιτέλους στα Χανιά από τις διακοπές του και από στιγμή σε στιγμή θα μπει στο γραφείο του. Έχει πάει ήδη αρχές Αυγούστου και ο διοικητής κόντευε να τρελαθεί.

Σηκώνεται αμέσως όρθιος όταν βλέπει τον υπασπιστή του να μπαίνει εκείνο το μεσημέρι στο γραφείο του. Ο Λάκης φαίνεται αρκετά ανανεωμένος. Λάμπει από χαρά και δε φαίνεται να υποψιάζεται την καταιγίδα. Αρχικά, ο Γιαβεράκης υποδέχεται με προσποιητό χαμόγελο τον υπασπιστή του, αλλά του τη φύλαγε.

«Καλώς τον Παντελή μας. Πώς τα πέρασες, Παντελάκη, στη Δήλο; Τι κάνει η γκόμενα;»

«Πάρα πολύ ωραία ήταν στη Δήλο, κύριε διοικητά. Έχετε και τους χαιρετισμούς από τη δεσποινίδα Δανάη που τη γνώρισα εκεί».

Ο διοικητής παραξενεύεται. Ο υπασπιστής του ξαφνικά δεν τραύλιζε. Γιατί αυτό; Παρόλα αυτά. Δεν αντέχει. Δεν μπορεί άλλο να συγκρατηθεί. Ξεσπάει με φωνές στον άμοιρο Παντελή.

«Και τι με νοιάζει εμένα πώς πέρασες στη Δήλο, ηλίθιε; Τι με νοιάζει η γκόμενά σου; Το ξέρεις ότι σε περιμένω εδώ με αγωνία πέντε ολόκληρες εβδομάδες και συ με γράφεις κανονικά στις καλοκαιρινές σου παντόφλες παραλίας;»

Οι φωνές του ακούγονται σίγουρα σε όλο το αστυνομικό μέγαρο.

«Πριν τρεις εβδομάδες δε σου είπα στο τηλέφωνο να τα μαζέψεις και να έρθεις αμέσως, πανίβλακα; Δεν καταλαβαίνεις όταν σου μιλάνε; Δεν είπα να πας άδεια. Είπα ότι θα πας δήθεν άδεια. Για να κάνεις τη δουλειά που σου ανέθεσα!»

Ο Γιαβεράκης έξαλλος έχει σηκώσει τα χέρια ψηλά σαν ικεσία.

«Θεέ μου, με τι ηλίθιους έχω μπλέξει;»

Ο καημένος ο Παντελής τρέμει σύγκορμος. Δε φανταζόταν αυτή την καταιγίδα και φορά ακόμα τα καλοκαιρινά.

«Και γιατί έχεις κλειστό όλη την ώρα αυτό το αναθεματισμένο το κινητό σου τις τρεις τελευταίες εβδομάδες; Για να μη σ' ενοχλήσουν με τη γκόμενα; Το ξέρεις ότι έχω τρελαθεί να σε παίρνω τηλέφωνο και είτε το 'χεις κλειστό είτε δεν το σηκώνεις; Το ξέρεις ότι έχουν σπάσει τα νεύρα μου και φταις εσύ;»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά!»

«Αα ώστε το ξέρεις κιόλας; Μα καλά με δουλεύεις; Το ξέρεις ότι όλες τις δουλειές, που συνήθως τις κάνεις εσύ στο γραφείο, τις έκανα εγώ; Για πάνω από ένα ολόκληρο μήνα! Τα σκέφτηκες όλα αυτά; Σκέφτηκες καθόλου ότι η δουλειά με τους Μικρούς Επαναστάτες μας βιάζει; Όχι βέβαια! Τι να σκεφτείτε όμως στη Δήλο; Το μόνο που ξέρατε εκεί να κάνετε, είναι να παίξετε ζωντανά τη σαπουνόπερα "Ο Λάκης κι η Δανάη". Φαντάζομαι και τη σκηνή που με γράφετε στις παντόφλες σας».

Ο Γιαβεράκης σταματά να πάρει ανάσα. Ο Παντελής τρέμει κι έχει χαμηλώσει το κεφάλι του. Δεν μπορεί. Κάθε καταιγίδα κάποια στιγμή περνάει. Όμως αυτή δε λέει να τελειώσει.

Ο Γιαβεράκης παίρνει φόρα και συνεχίζει:

«Εδώ ο κόσμος καίγεται, και η Δανάη χτενίζεται! Εδώ πνιγόμαστε κι εσύ κάνεις διακοπές; Πας καλά, Παντελή; Ήξερα ότι είσαι ηλίθιος, αλλά όχι και τόσο ηλίθιος. Χάσου απ' τα μάτια μου. Απολύεσαι!»

Τον Παντελή τον παίρνουν τα κλάματα. Η καταιγίδα τέλειωσε με ένα τρομερό κεραυνό! Είναι απαρηγόρητος. Τι θα έλεγε τώρα στη Δανάη; Ότι είναι άνεργος; Κάνει αργά μεταβολή και κάνει να φύγει.

«Στάσου, πού πας;»

Ο Παντελής γυρίζει και κοιτάζει το Γιαβεράκη στα μάτια. Κι ο Γιαβεράκης τον κοιτάζει στα μάτια, αλλά τώρα σαν να έχει λίγο γαληνέψει το βλέμμα του. Τα βαριά σύννεφα έχουν αδειάσει την ενέργειά τους.

«Αυτό με την απόλυση δεν το εννοούσα σοβαρά, αν και το αξίζεις!» συνεχίζει ο Γιαβεράκης σε χαμηλό τόνο. «Εγώ φεύγω τώρα, δεν μπορώ άλλο να κάτσω. Μ' έκανες έξω φρενών! Θα κάτσεις όλο το απόγευμα και θα συμμαζέψεις τα πάντα εδώ μέσα. Έγγραφα, κουτιά, ράφια, συρτάρια, έπιπλα, βιβλία και χαρτιά τα θέλω όλα σε απόλυτη τάξη αύριο! Το κατάλαβες; Και αύριο επίσης θα μου δώσεις την αναφορά σου για το θέμα που σου είχα αναθέσει».

«Μάλιστα, κύριε διοικητά!» απαντά χαρούμενα ο Παντελής.

Ο Γιαβεράκης βγαίνει από το γραφείο του χωρίς να πει άλλη λέξη.

«Τι στο καλό; Τελικά τραυλίζει ή όχι ο Παντελής;» μονολογεί.

Ένα ήταν σίγουρο. Ο ευαίσθητος Παντελής τραύλιζε εξαιτίας του άγριου προϊσταμένου του. Οι διακοπές του στη Δήλο, του είχαν κάνει καλό σ' αυτό. Ξαναγυρνώντας στη δουλειά του, ξαναγύρισε δυστυχώς και το τραύλισμα.

Την άλλη μέρα ο Γιαβεράκης είναι πιο ήρεμος.

«Λοιπόν, Παντελή, πρέπει να παραδεχτώ ότι όλα εδώ, τα τακτοποίησες μια χαρά. Μπράβο!»

«Καθήκον μου, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

«Καθήκον, καθήκον, αλλά ένα ολόκληρο μήνα το είχες ξεχάσει το καθήκον!»

Ο Παντελής σκύβει το κεφάλι του. Ο Γιαβεράκης συνεχίζει υψώνοντας την ένταση στη φωνή:

«...Και πρωταγωνιστούσες στη σαπουνόπερα "Ο Λάκης κι η Δανάη"».

«Ή νομίζεις, Παντελάκη μου, ότι το ξέχασα, επειδή τακτοποίησες εδώ λιγάκι το γραφείο; Κάθε μέρα από σήμερα και στο εξής, το θέλω έτσι το γραφείο. Τ' άκουσες; Μόνο έτσι ίσως γλιτώσεις την απόλυση!»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά», απαντά δουλικά ο Παντελής που γνωρίζει ότι ο Γιαβεράκης έχει ήδη απολύσει πέντε υπασπιστές του από τη θέση τους. Ο καημένος είχε αναλάβει πριν τρεις μήνες τη θέση αυτή και είχε στο μεταξύ καταλάβει, γιατί δεν μπορούσε κανείς να στεριώσει σ' αυτή τη θέση.

Ο Γιαβεράκης συνεχίζει:

«Βέβαια, Λάκη, να πούμε την αλήθεια, τα χτυπήματα των Μικρών Επαναστατών έχουν ξαφνικά σταματήσει. Δεν ακούγεται τίποτα. Θυμάσαι τι μου είχε πει ο Διονύσης, έτσι;»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

«Πάντως, δε θα τους τη χαρίσουμε. Τουλάχιστον τον αρχηγό, θα τον συλλάβουμε. Λοιπόν, Λάκη, τις δυο πρώτες εβδομάδες, έκανες την παρακολούθηση που είπαμε;»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά. Και μετά πήγα δ... δ... δ... διακοπές».

«Λοιπόν σε κάθε περίπτωση ο τύπος αυτός είναι προβλέψιμος. Βλέπω εδώ συνεχώς τις ίδιες διαδρομές. Η σύλληψή του θα είναι παιχνιδάκι».

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

«Δε βλέπω πουθενά όμως ύποπτες κινήσεις. Δηλαδή να πηγαίνει σε ύποπτα μέρη, όπως λόφους με κεραίες ή να σπάσει κάποιο αυτοκίνητο...»

«Τι να σας κάνω, κύριε δ... δ... δ... διοικητά. Ποτέ δεν τον είδα να κάνει κάτι ύποπτο! Μήπως είναι αθώος;»

«Αποκλείεται! Φαίνεται απλώς ότι μετά το χτύπημα στο λόφο, είπαν να ξεκουραστούν λίγο τα παλιόπαιδα».

Ο Γιαβεράκης ξαναθυμάται τα λόγια του αστυνόμου Διονύση, ότι δήθεν τα παιδιά πείσθηκαν να μην ξανακάνουν τρέλες. Και τι τον ένοιαζε το Γιαβεράκη αυτό; Δηλαδή θα έμεναν ατιμώρητα; Κι ο αρχηγός τους ακόμα; Πώς θα έπαιρνε εξάλλου την προαγωγή που ονειρευόταν; Συνεχίζει να διαβάζει τα χαρτιά.

«...22:00 ματς μους. Ώρα 23:30, συνοδεύει τη φίλη του σπίτι της, η οποία μένει στην πολυκατοικία στην οδό Βενιζέλου 8».

«Βενιζέλου 8; Πού εννοείς, βρε Λάκη; Τη γνωστή οδό Βενιζέλου στο γήπεδο ή καμιά άλλη οδό Βενιζέλου;»

«Αυτή που είπατε. Κοντά στο γήπεδο».

«Βρε Λάκη, δεν ξέρεις ότι εγώ μένω στη Βενιζέλου 8; Κάποιο λάθος κάνεις».

«Δ... δ... δ... δηλαδή μένετε στην ίδια πολυκατοικία με τη δεσποινίδα αυτή;»

«Ποια πολυκατοικία μου λες, βρε Λάκη; Σε διώροφη μονοκατοικία μένω».

«Δ... δ... δ... δηλαδή δεν είναι πολυκατοικία αυτό το δ... δ... δ... διώροφο οίκημα στη Βενιζέλου 8; Είναι η μονοκατοικία που μένετε;»

«Ναι, βρε Λάκη. Μια διώροφη μονοκατοικία».

«Πάντως, εκεί έμπαινε κάθε βράδυ η δ... δ... δ... δεσποινίδα».

«Στο σπίτι μου; Αποκλείεται! Τι να κάνει;»

Ξαφνικά ο Γιαβεράκης τινάζεται! Του μπαίνει μια φοβερή υποψία στο μυαλό. Όχι, δεν είναι δυνατόν. Φανερά ταραγμένος ρωτά τον υπασπιστή του:

«Πώς την προσφωνούσε την γκόμενά του αυτός ο αλήτης στα ματς μπουτς, Λάκη;»

«Λίνα», απαντά ο Παντελής.

Η καρδιά του Γιαβεράκη ξαναπηγαίνει στη θέση της. Μα βέβαια. Πώς ήταν δυνατόν να είναι αληθινή μια τέτοια σαχλή υπόθεση που έκανε για τη μεγάλη του κόρη. Η υποψία του ευτυχώς είχε αποδειχθεί λανθασμένη. Ξεφυσά ανακουφισμένος.

«Αει στο καλό να πάει κι αυτή η Λίνα η παλιοπουτανίτσα και με τρώμαξε!» σιγομουρμουρίζει ο Γιαβεράκης.

«Δ... δ... δ... δηλαδή...»

«Τι δηλαδή, Λάκη;»

«Δ... δ... δ... Δηλαδή έτσι που το ξανασκέφτομαι δ... δ... δ... δεν έλεγε Λίνα. Έλεγε Ντίνα».

«Τι είπες, βρε Λάκη; Λίνα ή Ντίνα;» ρωτά ο Γιαβεράκης πλησιάζοντας με αγωνία τον υπασπιστή του για ν' ακούσει καλά.

«Ντίνα».

«Είσαι σίγουρος, Λάκη», και η καρδιά του Γιαβεράκη πάει να σπάσει.

«Ναι, γιατί τώρα θυμάμαι που κάθε τόσο της έλεγε "Ντίνα, με φτιάχνεις"».

Ο Γιαβεράκης δεν αντέχει. Πιάνει τον υπασπιστή του απ' το λαιμό.

«Τι είπες, βρε; Σε πνίγω!»

«Γιατί, κύριε δ... δ... δ... διοικητά;» κατορθώνει να ψελλίσει ο καημένος ο Παντελής.

«Γιατί είπες "Ντίνα"».

«Δ... δ... δ... δηλαδή θέλετε να σας πω Λίνα;»

«Σε πνίγω, το καταλαβαίνεις;» συνεχίζει ο Γιαβεράκης έξαλλος.

Ο Λάκης προσπαθεί απεγνωσμένα με τα χέρια του να συγκρατήσει το σφίξιμο του προϊσταμένου του. Κάποια στιγμή ο Γιαβεράκης τον βροντά στο πάτωμα. Πρέπει να πάει αμέσως σπίτι. Χωρίς να πει τίποτα άλλο, βγαίνει τρέχοντας απ' το γραφείο του.

«Ωχ», μονολογεί ο Λάκης χαϊδεύοντας το λαιμό του για να ανακουφιστεί από το άγριο πιάσιμο που του είχε κάνει ο Γιαβεράκης. «Ωχ, ωχ. Αν δ... δ... δ... δεν απατώμαι, Ντίνα δ... δ... δ... δε λένε την κόρη του;»

Ο Γιαβεράκης πετυχαίνει τη μεγάλη του κόρη στο σπίτι. Τόσο ξύλο που τρώει εκείνη τη μέρα η Κωνσταντίνα, θα το θυμόταν σ' όλη της τη ζωή. Τι σφαλιάρες δεν της ρίχνει, τι μαλλιά δεν της τραβάει με μανία και πόσες φορές δεν την βροντά κάτω ο έξαλλος πατέρας της. Η ίδια δε βγάζει λέξη. Κλαίει αλλά υπομένει το μαρτύριο. Πάντα φοβόταν κάτι τέτοιο και γι' αυτό ποτέ δεν άνοιγε κουβέντα στον πατέρα της για τις δραστηριότητές της στο Σύλλογο Νέων. Ο πατέρας της, αστυνομικός διοικητής του Νομού και η κόρη, Μικρή Επαναστάτρια; Έπρεπε πάση θυσία να μείνει κρυφή αυτή η ιδιότητά της. Ξαφνικά όμως, ο πατέρας της τα ξέρει όλα. Ξέρει τα πάντα! Και για τη σχέση της με τον Πέτρο. Και τότε βγαίνανε, και που πηγαίνανε!

«Άτιμο παλιοκόριτσο! Εσύ είσαι η γκόμενα αυτού του αρχιτρομοκράτη; Αυτού του αλήτη;» και να οι σφαλιάρες βροχή.

Η καημένη η Κωνσταντίνα δεν μπορεί να αρθρώσει λέξη για να υπερασπίσει τον εαυτό της. Βάζει όσο μπορεί τα χέρια της στο πρόσωπό της, για να προστατευτεί και υπομένει το ξύλο κλαίγοντας.

«Ωστε εσύ τον φτιάχνεις; Για να κάνει μετά τα αίσχη που κάνει; Το ξέρεις ότι θα τον χώσω στη φυλακή για όλη του τη ζωή; Κι εσένα επίσης κι εσύ είσαι κόρη μου;» και πάρε κι άλλη σφαλιάρα.

Η μητέρα της Κωνσταντίνας προσπαθεί μάταια να συγκρατήσει τον άντρα της. Και η Λίτσα έχει κλειστεί στο δωμάτιό της και κλαίει. Κάποια στιγμή ο Γιαβεράκης κουράζεται να χτυπάει την κόρη του. Έξαλλος, πετώντας δυο βρισιές ακόμα, βροντά την πόρτα και βγαίνει απ' το σπίτι.

Η καημένη η Κωνσταντίνα σέρνεται σιγά σιγά στο δωμάτιό της. Κλειδώνει την πόρτα. Παίρνει αμέσως τον Πέτρο τηλέφωνο.

«Έλα κούκλα!»

«Πέτρο μου... είσαι καλά;» ρωτά η Κωνσταντίνα με αγωνία, φοβούμενη μήπως έχουν ήδη συλλάβει τον Πέτρο.

«Μια χαρά, εσύ αγάπη μου;» απαντά ο Πέτρος.

«Πέτρο... πρέπει να φύγεις αμέσως από εδώ... και να κρυφτείς! Η αστυνομία... ανακάλυψε... τη διπλή ιδιότητα... του Συλλόγου Νέων!»

«Μα τι λες, ρε Ντίνα; Ποιος σ' το είπε;» ρωτά ο Πέτρος,

καταλαβαίνοντας από τη ραγισμένη φωνή της Κωνσταντίνας του ότι κάτι δεν πάει καλά.

«Θα σου πω άλλη φορά. Μην προσπαθήσεις να με ξαναπάρεις... για να συναντηθούμε. Ίσως... είναι αδύνατο για πολλές μέρες. Και τώρα... πήγαινε να κρυφτείς καλά, σε παρακαλώ. Μου το υπόσχεσαι;»

«Εντάξει. Αλλά πες μου τι έγινε; Δηλαδή πότε θα σε ξαναδώ από κοντά, κουκλίτσα μου;»

«Δεν ξέρω. Σ' αγαπώ... πολύ Πέτρο», και η Κωνσταντίνα κλείνει βιαστικά το τηλέφωνο. Η μητέρα της, της χτυπά την πόρτα ν' ανοίξει.

«Κι εγώ σ' αγαπώ πολύ», λέει ο Πέτρος αλλά το κινητό της Κωνσταντίνας ήταν ήδη κλειστό.

Κι όμως! Ένα περίεργο τηλεπαθητικό φαινόμενο εκείνη την ώρα, μεταφέρει αυτή τη φράση στην Κωνσταντίνα, η οποία την ακούει να αντηχεί καθαρά μέσα στο μυαλό της! Να, που τα κινητά ίσως δε χρειάζονται!

Η μητέρα της Κωνσταντίνας συνεχίζει να χτυπά την πόρτα της.

«Ντίνα μου, άνοιξε αμέσως σε παρακαλώ! Ντίνα, άνοιξε στη μητέρα σου που σ' αγαπάει! Ο πατέρας σου έφυγε».

Η Κωνσταντίνα ξεκλειδώνει και τρέχει στο κρεβάτι της να κουκουλωθεί ολόκληρη κάτω από το σεντόνι.

Στο μεταξύ ο Πέτρος ξαναπαίρνει τηλέφωνο την Κωνσταντίνα στο κινητό της. Όμως αυτή το έχει κλειστό. Για κάποιο λόγο δεν μπορεί φαίνεται εκείνη τη στιγμή να του μιλήσει. Μια βαθιά ανησυχία αρχίζει να φωλιάζει στην ψυχή του Πέτρου. Αγωνιά! Τι στο καλό συμβαίνει; Και πού έμαθε η Κωνσταντίνα του ότι η αστυνομία γνωρίζει; Παίρνει τηλέφωνο το Μάκη.

«Μάκη, άφησε αμέσως οτιδήποτε κάνεις, κι έλα σε παρακαλώ στη ρίζα του λόφου της Αλεπούς σε δέκα λεπτά. Είναι τρομερά επείγον! Εντάξει; Και πες και στην Αναστασία την αδερφή σου να έρθει κι αυτή, αν μπορεί».

«Εντάξει, Πέτρο».

Σε δέκα λεπτά, τα τρία παιδιά είναι μαζί. Ο Πέτρος εξιστορεί το τηλεφώνημα της Κωνσταντίνας.

«...Και τώρα έχει κλειστό το κινητό. Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει».

«Πέτρο», λέει η Αναστασία «πρέπει να σου πω κάτι που μάλλον δεν το γνωρίζεις, όπως μου 'χει πει η Κωνσταντίνα. Και μου έχει πει να μη σ' το πω ούτε εγώ. Σ' το λέω όμως γιατί η κατάσταση ίσως είναι κρίσιμη! Ο πατέρας της Ντίνας είναι αστυνομικός. Και όχι μόνο αστυνομικός, αλλά ο αστυνομικός διοικητής του Νομού Χανίων!»

«Σοβαρολογείς, Αναστασία;»

«Ναι, Πέτρο. Και δυστυχώς υποψιάζομαι ότι η Ντίνα κάτι θ' άκουσε απ' τον πατέρα της».

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρωτά ο Μάκης.

Η Αναστασία μιλά ξανά:

«Καταλαβαίνεις, βέβαια, Πέτρο, γιατί η Κωνσταντίνα δεν το είπε αυτό ποτέ σε κανέναν, εκτός από δυο τρεις καλές της φίλες».

Ο Πέτρος κουνά καταφατικά και συλλογισμένος το κεφάλι του.

«Και μου έλεγε ότι ο πατέρας της είναι στην Πυροσβεστική!»

«Νομίζω ότι είμαστε για ταινία! Δεν είναι τέλεια η πλοκή της ιστορίας μας;» ξεφωνίζει χαμογελαστός ο Μάκης.

«Μάκη, ήθελα να ξέρω πού τη βρίσκεις την όρεξη; Δεν είναι ώρα για αστεία!» του απαντά η Αναστασία με θυμωμένο ύφος.

Η Κωνσταντίνα έχει στο μεταξύ ξεκλειδώσει στη μητέρα της. Αυτή της μιλά πολλή ώρα, αλλά η Κωνσταντίνα δε βγάζει μιλιά. Είναι στο κρεβάτι της και ένα σεντόνι την σκεπάζει ολόκληρη. Η μητέρα της συνεχίζει όμως να της μιλά:

«Ντίνα μου, κορίτσι μου γλυκό, επιτέλους πες κάτι. Νομίζεις ότι έχω στενοχωρηθεί λιγότερο από σένα;»

"Ξύλο όμως έφαγες λιγότερο από μένα!" απαντά η Κωνσταντίνα από μέσα της με τη σκέψη της.

«Μήπως νομίζεις ότι δε σε αγαπώ; Ποιον άλλο έχω στον κόσμο εκτός εμένα και τη Λίτσα;»

"Τον μπαμπά και να τον χαιρέσαι!" σκέφτεται πάλι η Κωνσταντίνα.

«Κωνσταντίνα μου γλυκιά, εξήγησέ μου τι ακριβώς συμβαίνει. Δεν μπορεί να είναι ακριβώς έτσι όπως τα είπε ο πατέρας σου. Θέλω να τ' ακούσω κι από σένα».

"Ακριβώς έτσι είναι όπως τ' άκουσες απ' το μπαμπά!" σκέφτεται πάλι η Κωνσταντίνα χωρίς να απαντά δυνατά.

«Και τώρα εγώ, Ντίνα μου, τι να κάνω; Ξέρεις πως μου έρχονται τα κλάματα;»

Η μητέρα της Κωνσταντίνας πράγματι αρχίζει να κλαίει. Η Κωνσταντίνα αποφασίζει να λύσει τη σιωπή της. Χωρίς να ξεσκεπαστεί, απαντά κάτω απ' το σεντόνι:

«Μαμά, θα σου πω τι θα κάνεις. Θα πεις του μπαμπά ότι αν μπει ο Πέτρος φυλακή, εγώ θ' αυτοκτονήσω! Μαμά, αλήθεια σου λέω! Και δεν είναι αλήτης. Είναι το καλύτερο παιδί του κόσμου!»

Η μητέρα της Κωνσταντίνας αναθαρρεύει. Η κορούλα της αποφάσισε επιτέλους να μιλήσει.

«Μα πώς είναι το καλύτερο παιδί του κόσμου, και έκανε αυτά που έκανε;»

«Δηλαδή τι τρομερό έκανε, μαμά; Πως έσπασε δυο τρεις κεραίες; Είχε τους λόγους του. Μας τα 'χει ζαλίζει κι αυτή η τηλεόραση και μας την έχουν δώσει τα κινητά! Το ξέρεις μαμά ότι έχω συχνά πονοκεφάλους και φταίνε αυτά; Καλά έκανε λοιπόν. Εξάλλου έσπασε κεραίες μόνο σε σημεία που προηγουμένως υπήρχε φυσικό περιβάλλον. Δηλαδή, μαμά, θα τα θυσιάσουμε όλα στο βωμό της δήθεν εξέλιξης;»

«Ντίνα μου, κι εσύ όμως δε χρησιμοποιείς κινητά και δε βλέπεις τηλεόραση και δεν ακούς ραδιόφωνο; Κι εσύ λοιπόν δε χρειάζεσαι και χρησιμοποιείς τις κεραίες που λες;»

«Πολύ σύντομα, μαμά, θα τα πετάξω όλα στα μούτρα κάποιων. Και τις τηλεοράσεις, και τα κινητά, και τα ραδιόφωνα και τα κομπιούτερ! Και θα εξαφανιστώ με τον Πέτρο μου σ' ένα νησάκι του Ειρηνικού! Δε θέλω τις ανέσεις τους, μαμά, γιατί μ' αυτές ποτέ δεν ικανοποιήθηκε βαθιά η ψυχή μου. Δε θέλω τις ανέσεις τους, μαμά, γιατί με βλέπουν σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης. Σέβονται μόνο το χρήμα μου κάποιοι και τίποτ' άλλο».

«Καλά και πώς θα ζήσεις στο νησάκι; Πώς θα φτιάχνετε φαγητό, πώς θα ζεσταινόσαστε; Σε ποιο νοσοκομείο θα γεννήσεις ενδεχομένως κανένα μωράκι και τι θα του δίνεις να φάει; Τρέλες λες, κορούλα μου».

«Χίλιες φορές, μαμά, προτιμώ να ζήσω με δυσκολίες, δημιουργώντας βήμα βήμα τη ζωή μου σαν Ροβινσώνας Κρούσος,

παρά να μου τα δίνουν όλα έτοιμα στο πιάτο. Και το μωράκι θα γεννηθεί όπως γεννιόντουσαν αιώνες τώρα τα μωρά. Κι εγώ θα είμαι μια ευτυχισμένη σύζυγος και μαμά!»

«Κορούλα μου, λες τρέλες!»

«Καθόλου δε λέω τρέλες. Ο κόσμος σας έχει καταντήσει αηδία με την εμπορευματοποίηση των πάντων και την ολοένα και χειρότερη περιβαλλοντική κατάσταση! Καλά κάνουμε εμείς οι Μικροί Επαναστάτες και παίρνουμε την κατάσταση στα χέρια μας! Και ξέρεις πόσοι είμαστε μαμά; Διακόσιες χιλιάδες παιδιά απ' όλη την Ελλάδα. Και όλο και πληθαίνουμε!»

Η μητέρα της Κωνσταντίνας έχει μείνει άφωνη, ενώ η Κωνσταντίνα συνεχίζει:

«Και είναι όλα παιδιά μάλαμα! Διότι δεν προλάβετε να μας χαλάσετε. Δεν προλάβετε να μας εντάξετε στη χαζοκοινωνία σας, με τον τρόπο που θα θέλατε. Δεν προλάβετε να μας κάνετε γριναζάκια. Δεν προλάβετε να μας λερώσετε το χαρακτήρα μας με τη δική σας βρωμιά. Δεν προλάβετε να μας μεταδώσετε τις κακές σας συνήθειες. Δεν προλάβετε! Και όλοι μας έχουμε μείνει αγνά παιδιά και θα σμιλέψουμε το χαρακτήρα μας μόνα μας! Δε θ' αφήσουμε την ύπουλη τηλεόραση να τον σμιλέψει».

«Κωνσταντίνα μου, τι λες; Πόσες και πόσες φορές δεν έχεις κάτσει στην τηλεόραση; Είτε για να δεις τη σαπουνόπερα Εσμεράλδα και άλλες ταινίες, είτε για να δεις παρουσιάσεις τραγουδιών, είτε για πολλούς άλλους λόγους. Κι έχεις γελάσει κι έχεις διασκεδάσει. Το ξέρεις ότι σήμερα τα μικρά παιδιά είναι πιο έξυπνα από παλαιότερα και καταλαβαίνουν πολύ πιο νωρίς το νόημα πολλών λέξεων κι ότι αυτό οφείλεται κυρίως στην τηλεόραση; Επίσης η τηλεόραση μας ενημερώνει, μας ψυχαγωγεί και πολλά άλλα».

«Ίσως έχεις δίκιο, μαμά, σε κάποια πράγματα που είπες. Όμως έχω καταλάβει ότι η τηλεόραση είναι ίσως το κυριότερο μέσο κοινωνικοποίησης των παιδιών σήμερα. Αλλά τα κοινωνικοποιεί με τον τρόπο που θέλει αυτή. Τα εντάσσει στην κοινωνία, παρουσιάζοντας ασταμάτητα τον φαύλο κόσμο σας. Και φέρνει το παιδί σιγά σιγά και ύπουλα στα μέτρα της. Το σημαντικότερο παράδειγμα είναι το χρήμα, που με την ασταμάτητη διαφήμισή του στην τηλεόραση, μας πείθει από

μικρά παιδιά ότι είναι ο αυτονόητος βασιλιάς του κόσμου. Και η φαύλη κοινωνία σας, μαμά, διαιωνίζεται! Ευτυχώς, κάποιοι ξυπνήσανε! Και θα κάνουν ανταρσία! Και θα ρίξουν το βασιλιά! Θα ρίξουν το χρήμα απ' το θρόνο! Και θ' ανεβάσουν στο θρόνο το λουλούδι!»

Η μητέρα της Κωνσταντίνας έχει μείνει μ' ανοιχτό το στόμα!

Ο Πέτρος ανησυχεί πολύ. Παρακαλεί την Αναστασία να πάει και να παρατηρεί για λίγη ώρα το αρχηγείο από απόσταση, μήπως δει τίποτα κινήσεις αστυνομικών. Και αποφασίζει να φύγει την ίδια μέρα κιόλας Αθήνα. Παίρνει τηλέφωνο τη Δέσποινα.

«Έλα, γεια σου Δέσποινα!»

«Έλα Πέτρο, τι μου κάνεις;»

«Θυμάσαι, Δέσποινα που με κάλεσες Αθήνα;»

«Βέβαια, Πέτρο».

«Μήπως θα μπορούσες, να με φιλοξενήσεις κάπου, χωρίς να πεις τίποτα σε κανέναν; Υπάρχει σοβαρός λόγος!»

Ο Πέτρος φαντάζεται ότι αυτό το πλουσιοκόριτσο, σίγουρα θα είχε και κανένα εξοχικό άδαιο, να κρυφτεί ένα διάστημα. Δεν πέφτει έξω.

«Ευχαρίστως, Πέτρο. Κανένα πρόβλημα. Αλλά τι συμβαίνει;»

«Να σου πω καλύτερα από κοντά;»

«Εντάξει. Όπως θες».

«Λοιπόν. Γίνεται να με περιμένεις αύριο το πρωί στον Πειραιά; Θα έρθω με το καράβι της ANEK από Χανιά».

«Θα είμαι εκεί, Πέτρο».

«Σ' ευχαριστώ, Δέσποινα» και ο Πέτρος κλείνοντας το κινητό γυρνά προς το Μάκη.

«Μάκη, μόνο εσύ γνωρίζεις που θα είμαι. Δεν ξέρω πότε θα γυρίσω. Θα εξαρτηθεί απ' τις εξελίξεις. Πώς θα βρω, όμως, την Κωνσταντίνα; Μου λες;»

Ο Πέτρος δοκιμάζει πάλι να πάρει τη φίλη του, αλλά το κινητό είναι κλειστό. Στο μεταξύ η Αναστασία ειδοποιεί τηλεφωνικώς ότι τίποτα το ύποπτο δεν παρατηρεί στο αρχηγείο. Ο Πέτρος την παρακαλεί να έρθει ξανά στο σημείο που βρίσκονται. Η Αναστασία καταφτάνει σε λίγο κι ο Πέτρος την κοιτάζει σκεφτικός.

«Αναστασία! Η Κωνσταντίνα μού είπε ότι θα είναι αδύνατο τις

επόμενες μέρες να επικοινωνήσω μαζί της και θέλω να σε παρακαλέσω για κάτι».

«Ό,τι θες, Πέτρο».

«Θα προσπαθήσεις εσύ να επικοινωνήσεις μαζί της πάση θυσία. Πρέπει να ξέρουμε τι συνέβη. Πρέπει να μάθουμε ακριβώς τι γνωρίζει. Το καταλαβαίνεις; Πρέπει να μάθουμε τι έμαθε η Κωνσταντίνα και από πού; Και για ό,τι μάθεις, σε παρακαλώ ενημέρωσέ με αμέσως στο κινητό».

«Εννοείται, Πέτρο».

Κουκουλωμένη ακόμα κάτω απ' το σεντόνι, η Κωνσταντίνα συνεχίζει:

«Και κάτι ακόμα μητέρα».

Η Κωνσταντίνα ψάχνει κάτω απ' το στρώμα της. Βρίσκει αυτό που θέλει και το απλώνει προς τη μητέρα της, έχοντας πάντα κουκουλωμένο το κεφάλι της.

«Αυτό εδώ, μαμά, μου το έδωσε ο "αρχιτρομοκράτης", όπως τον αποκάλεσε ο μπαμπάς!»

Η μητέρα της Κωνσταντίνας παίρνει το χαρτί που της δίνει η κόρη της και αρχίζει να το διαβάζει. Είναι ένα ποίημα. Κάποια στιγμή αποτελείώνει το διάβασμα και γυρνά προς την κόρη της.

«Μάλιστα. Ντίνα μου, τι να πω;» Η μητέρα της Κωνσταντίνας είναι αρκετά προβληματισμένη, καθώς μέσα από τους στίχους του ποιήματος βλέπει την ευγενική καρδιά του "αρχιτρομοκράτη".

«Σου είπα, μαμά. Θα πεις του μπαμπά ότι αν πειράξει τον Πέτρο, εγώ θ' αυτοκτονήσω!»

«Ντίνα, θα μιλήσω με τον πατέρα σου, μόνο μη στενοχωριέσαι και μην κλαις. Το ξέρεις ότι κι η Λίτσα μας κλαίει τώρα μέσα μόνη της, χωρίς να ξέρει καλά καλά τι έχει συμβεί;»

«Πήγαινε, μαμά, τώρα. Και πες της Λίτσας αν θέλει να έρθει».

Η μητέρα της Κωνσταντίνας βγαίνει απ' το δωμάτιο ενώ σε λίγο μπαίνει η Λίτσα κρατώντας κέικ στην αδερφή της.

«Ντίνα, πάρε».

«Ευχαριστώ, Λίτσα», και η Κωνσταντίνα χαϊδεύει τη μικρή της αδερφή και της σκουπίζει τα δάκρυα απ' τα μάγουλα.

10. Η Δέσποινα

 ν και το πέλαγος είναι πολύ ήρεμο και οι άνεμοι δε φυσούν καθόλου, ο Πέτρος δεν έχει καθόλου παρόμοια διάθεση εκείνη τη νύχτα που έχει πάρει το καράβι και ταξιδεύει για Αθήνα. Έτσι, την άλλη μέρα το πρωί, μετά από ένα ήρεμο ταξίδι, αλλά έναν ανήσυχο ύπνο, ο Πέτρος φτάνει στον Πειραιά.

Η Δέσποινα είναι εκεί και τον υποδέχεται πολύ εγκάρδια. Παίρνουν αμέσως ταξί και η Δέσποινα δίνει οδηγίες στον οδηγό πώς να πάει σε μια συνοικία της Γλυφάδας. Ο Πέτρος εξιστορεί την κατάσταση με την Κωνσταντίνα.

«Τη θυμάσαι, τη Ντίνα, στη συγκέντρωση; Είναι και η φίλη μου, ξέρεις».

Αν τη θυμόταν λέει; Μόνο αυτή θυμόταν απ' όλες τις κοπέλες. Το μάτι της είχε πιάσει τις ερωτοτροπίες του Πέτρου και της Κωνσταντίνας τότε στην κορυφή του λόφου όπου όλα τα παιδιά ήταν κυλισμένα κάτω.

«Ναι, Πέτρο, βέβαια», απαντά λυπημένα.

Το ταξί τούς αφήνει σε κάποιο σημείο και τα δυο παιδιά μπαίνουν σε μια μονοκατοικία.

«Πέτρο, συνήθως είναι άδειο αυτό το σπίτι. Μια φορά μόνο το δίμηνο, έρχεται μια κυρία και το συγυρίζει. Εδώ, είσαι απόλυτα ασφαλής. Το ψυγείο είναι γεμάτο και τα ντουλάπια είναι επίσης γεμάτα με διάφορα τρόφιμα. Αν σου χτυπήσει κανείς ή αν σε δει κανείς να μπαίνεις και να βγαίνεις και σε ρωτήσει, θα πεις ότι είσαι ανιψιός του πατέρα μου. Εντάξει; Οι δικοί μου αποκλείεται να φανούν εδώ. Έχουν να έρθουν πέντε χρόνια. Μόνο εγώ χρησιμοποιώ αυτό το σπίτι φέρνοντας φίλες μου ή κάνοντας καμιά φορά κανένα πάρτι».

Η Δέσποινα ξεναγεί λίγο τον Πέτρο σε όλο το σπίτι, δείχνοντάς του όλους τους χώρους.

«Πέτρο, εγώ φεύγω τώρα, αλλά θα περνάω να βλέπω τι κάνεις».

«Δέσποινα, δε θα ξεχάσω ποτέ αυτήν την εξυπηρέτηση».

Η Δέσποινα κοιτάζει στα μάτια τον Πέτρο με λατρεία, αλλά και θλίψη.

Σκεφτόταν ποιο άραγε να είναι το αντάλλαγμα του Πέτρου. Δε θέλει για σήμερα να πει τίποτα γι' αυτά που σκέφτεται. Θα του πει όμως σίγουρα άλλη μέρα. Δεν μπορούσε. Υπέφερε. Ένοιωθε να είναι πολύ δυστυχισμένη. Δεν μπορεί. Θα την καταλάβαινε ο Πέτρος και ίσως τότε να είχε κι αυτή μια ελπίδα στην καρδιά του. Έκανε ό,τι μπορούσε για να τον ευχαριστήσει. Τον φιλά αργά και φεύγει.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, η Δέσποινα ξαναέρχεται. Είναι πανέμορφη με το μαύρο παντελόνι μάρκας Μικρών Επαναστατών και με ένα καλοκαιρινό ροζ κοντό μπλουζάκι με τιράντες. Βάζει μουσική να παίζει. Επίτηδες βάζει τραγούδια που της αρέσουν πολύ. Βάζει στον Πέτρο λίγο λικέρ και πίνει κι αυτή λίγο απ' το ίδιο ποτήρι. Ακολουθεί σιωπή μεταξύ τους και μόνο η μουσική ακούγεται.

«Πέτρο, θέλω να σου ζητήσω κάτι».

«Ό,τι θες, Δέσποινα».

«Να, κοίτα. Ξέρω, βέβαια, ότι έχεις τη φίλη σου. Αλλά...»

Η Δέσποινα κάνει μια παύση για να σκεφτεί τα λόγια που θα πει.

«Αλλά, Πέτρο, πώς θα γινόταν να δώσεις λίγη απ' την αγάπη σου και σε κάποια άλλη κοπέλα που κι αυτή σ' αγαπάει πολύ;»

Η Δέσποινα χαμηλώνει το βλέμμα της μετά την ερώτησή της.

«Δέσποινα, αν αυτή η άλλη κοπέλα είσαι εσύ, με φέρνεις σε δύσκολη θέση».

«Το καταλαβαίνω, Πέτρο. Αλλά εμείς, οι Μικροί Επαναστάτες, νόμιζα ότι θα βρούμε λύσεις και στις πιο δύσκολες καταστάσεις».

«Ίσως πρέπει να θέσουμε το θέμα στα οπακ. Να δεις που θα ξεφυτρώσουν ένα σωρό ιδέες και λύσεις», λέει ο Πέτρος χαμογελαστά.

«Μακάρι. Πέτρο, δεν μπορείς να φανταστείς πόσο σημαντικό είναι αυτό το θέμα».

Δάκρυα αρχίζουν να κατρακυλούν στα μάγουλα της Δέσποινας.

«Μήπως θα ήθελες να χορέψουμε λίγο αγκαλιασμένοι μαζί, Δέσποινα;»

«Ναι. Πάρα πολύ!».

Η μουσική είναι σιγανή και απαλή. Όπως στο παιχνίδι οκτώ ή σε άλλα παιχνίδια, ο Πέτρος κι η Δέσποινα χαίρονται ο ένας την αγκαλιά

του άλλου. Ενώ όμως στα παιχνίδια τους, πολλά ζευγαράκια προχωρούσαν σιγά σιγά και πιο πέρα από κάποια όρια, η Δέσποινα κι ο Πέτρος σήμερα δεν τους μοιάζουν. Ο Πέτρος αποφεύγει με τρόπο τα χείλη της Δέσποινας, όταν αυτή δοκιμάζει να τα πλησιάσει στα δικά του.

Έτσι που χορεύουν, ο Πέτρος λέει στη Δέσποινα για τις αστείες ιστορίες του φίλου του Μάκη με τις φίλες του Κατερίνα και Βάγια, ώστε να της φύγει λίγο η στενοχώρια της. Η Δέσποινα ακούει με πολύ ενδιαφέρον.

«Νομίζω, η ιδέα του Μάκη δεν είναι κακή. Αν την πει, βέβαια, σε κανέναν παπά, θα τον κυνηγήσει. Όμως και οι θεσμοί δεν αλλάζουν με τον καιρό; Μπράβο στο Μάκη. Είναι πολύ πρωτοποριακός στις ιδέες του».

«Και ξέρεις λοιπόν τι έγινε μετά;» λέει ο Πέτρος. «Έτρεξε η Βάγια σαν σίφουνas στο αρχηγείο. Όταν ξαναείδε το Μάκη το βράδυ, του έδωσε μια τεράστια τσάντα».

«Φαντάζομαι, τι είχε μέσα. Παντελόνια μάρκας Μικρών Επαναστατών!»

«Ακριβώς. Τέσσερα παντελόνια τέτοια. Αλλά όχι μόνο! Είχε φτιάξει η Βάγια και δέκα μπλουζάκια και σε όλα είχε κεντήσει με χρωματιστές κλωστές "Βάγια & Μάκης LFE"».

Η Δέσποινα σκάει στα γέλια.

Στο μεταξύ η μητέρα της Κωνσταντίνas έχει μιλήσει με τον άντρα της. Προς το παρόν τον έχει πείσει να μην προχωρήσει σε καμιά απότομη ενέργεια, γιατί θα κινδύνευε η ίδια η κόρη τους! Όμως ο Γιαβεράκης πήρε το κινητό απ' την κόρη του και της απαγόρευσε αυστηρά να βγαίνει απ' το σπίτι. Ήθελε να διασφαλίσει ότι η κόρη του δε θα επικοινωνεί για κάποιο διάστημα με τον αλήτη αυτό, όπως έλεγε.

Όσο κι αν θέλει ο Γιαβεράκης να συλλάβει τον Πέτρο, πρέπει να κοιτάξει και την κόρη του. Κατά βάθος την αγαπάει πολύ. Πάντως, το ξύλο που της έδωσε, ήταν για το καλό της, σκεφτόταν. Όλη αυτή η ιστορία του φαινόταν σαν ένας απίστευτος εφιάλτης!

«Γυναίκα, πες της ότι αν μάθω ότι βγήκε απ' το σπίτι ή ότι επικοινωνήσει μ' αυτόν τον αλήτη, θα πάω αμέσως να τον συλλάβω. Και ούτε με τις φίλες της θέλω να επικοινωνεί, το κατάλαβες;»

Η Κωνσταντίνα υπάκουσε με πολλή μεγάλη χαρά στην εντολή του πατέρα της. Ο Πέτρος της δε θα πήγαινε φυλακή!

Κάποια μέρα η Αναστασία τηλεφωνιέται πάλι με τον Πέτρο.

«Πέτρο, τίποτα. Δεν μπορώ να επικοινωνήσω με τη δικιά σου. Το κινητό είναι πάντα κλειστό και φαίνεται ότι της έχει απαγορευτεί η έξοδος απ' το σπίτι. Χτες που πήρα στο σταθερό τηλέφωνο, μου απάντησε η μητέρα της και μου είπε να μην ξαναπάρω ξανά, γιατί δε θέλει ο πατέρας της να επικοινωνεί, λέει, με τους φίλους και της φίλες της. Πάντως, όταν την ρώτησα αν είναι καλά η Ντίνα, μου απάντησε ότι είναι μια χαρά».

Ο Πέτρος ξεφυσά ανακουφισμένος.

«Πάλι καλά. Κάτι είναι κι αυτό, γιατί κόντευα να τρελαθώ».

Περνούν οι μέρες χωρίς απρόοπτα. Κάποιοι λίγοι γνωρίζουν την κρισιμότητα της κατάστασης. Ο Μάκης κι η αδερφή του η Αναστασία είναι δυο απ' αυτούς. Όμως έχουν την ελπίδα τους ότι τελικά όλα θα πάνε καλά. Κι ο Τάσος, ανεξάρτητα απ' τους άλλους, γνωρίζει κι αυτός κάποια πράγματα και ανησυχεί. Όμως έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που του μίλησε ο πατέρας του χωρίς να γίνει τίποτα. Και η ανησυχία του έχει σιγά σιγά εξαφανιστεί. Όλοι αυτοί κρατούν τα μυστικά τους. Δε χρειάζεται να ανησυχήσουν τους υπόλοιπους, σκέφτονται.

11. Ο Φερτεμουλεφτάς κάνει έρευνες

τις παραλίες συχνάζουν τελευταία οι Μικροί Επαναστάτες. Είναι μέσα Αυγούστου και οι μέρες είναι πολύ ζεστές. Έτσι, πολλοί που έχουν τη δυνατότητα, πηγαίνουν σχεδόν καθημερινά για μπάνιο. Η δροσερή θάλασσα είναι καλύτερο αντίδοτο στη ζέστη από τα παγωτά, που τα στερούνται τόσο καιρό!

Πολλοί Μικροί Επαναστάτες από όλη την Ελλάδα συμμετείχαν επίσης αυτές τις μέρες στις αθλητικές διοργανώσεις καθώς και στους διαγωνισμούς τραγουδιού και χορού, που έγιναν στο αρχηγείο τους στα Χανιά. Όλες οι αετοφωλιές είχαν στείλει τους καλύτερους εκπροσώπους τους.

Στον αθλητισμό, συναγωνίζονται σε επτά αθλήματα. Εκτός το σκάκι, το μπάσκετ και το ποδόσφαιρο, όλα τα άλλα, είναι επινοημένα από τους Μικρούς Επαναστάτες!

Το δύο πρώτα είναι πνευματικά αθλήματα: το σκάκι και άλλο ένα παιχνίδι στρατηγικής που παίζεται με υπολογιστές, το "Πόλεμος Και Ειρήνη". Το τελευταίο το έχουν φτιάξει οι προγραμματιστές των Μικρών Επαναστατών και είναι ένα παιχνίδι αριστούργημα, που παίζεται από τετραμελείς ομάδες. Ακονίζει με ευχάριστο τρόπο το μυαλό των παικτών και είναι τόσο διασκεδαστικό, που είναι σχεδόν το μόνο παιχνίδι που παίζουν οι Μικροί Επαναστάτες στον υπολογιστή. Στη φετινή διοργάνωση, νίκησε στο σκάκι ένα παιδί της αετοφωλιάς της Πάτρας και στο "Πόλεμος Και Ειρήνη" μια τετραμελής ομάδα της αετοφωλιάς της Εκάλης.

Το τρίτο και τέταρτο άθλημα είναι η απλή ρίψη πέτρας σε στόχο, καθώς και η ρίψη πέτρας σε στόχο με σφενδόνα. Νικητής και στα δυο αυτά αθλήματα αναδείχθηκε ο Γιάννης και η χαρά του ήταν απεριόριστη!

Το πέμπτο άθλημα είναι μια μίξη ποδηλάτου και σκαρφαλώματος στο λόφο. Τα παιδιά που συμμετέχουν, ξεκινούν από τη ρίζα του λόφου της Αλεπούς με τα ποδήλατα. Πρέπει να πάνε μέχρι το αρχηγείο, να

αφήσουν εκεί τα ποδήλατα και ν' ανέβουν με τα πόδια μέχρι την κορυφή του λόφου, δηλαδή να σκαρφαλώσουν όσο πιο γρήγορα μπορούν ψηλά στο λόφο. Όποιος αγγίξει πρώτος το βράχο της Ενότητας ανακηρύσσεται νικητής. Τα κατάφερε φέτος ο Μάκης. Είναι φοβερά γρήγορος στο ποδήλατο και στο τρέξιμο!

Το έκτο και έβδομο άθλημα είναι το μπάσκετ και το ποδόσφαιρο. Οι ομάδες έπαιξαν με πολύ πείσμα και μαχητικότητα αλλά και φερπλέρ. Νικητής στο μπάσκετ αναδείχθηκε η ομάδα απ' τη Θεσσαλονίκη ενώ νικητής στο ποδόσφαιρο η ομάδα των Χανίων, ίσως εξαιτίας της έδρας!

Στο τραγούδι και στο χορό, αναδείχθηκαν νικήτριες τα γνωστά κορίτσια από τη Θεσσαλονίκη! Το θέαμα που προσέφεραν ήταν πραγματικά εντυπωσιακό!

Από πέρυσι που είχαν πρωτογίνει οι αθλητικοί και μουσικοί αγώνες τους, αποφασίσθηκε να μη δίνουν μετάλλια, λουλούδια ή άλλα βραβεία στους νικητές. Στεφανώνονταν μόνο με ένα μικρό κλαδάκι ελιάς, όπως ο κόπινος στις αρχαίες Ολυμπιάδες! Και επίσης μια απλή φωτογραφία με όλους τους νικητές, στόλιζε στο εξής κάποιο τοίχο του αρχηγείου.

Όμως τα παιδιά που ήρθαν αυτές τις μέρες στα Χανιά, ήρθαν και για άλλους λόγους εκτός τους αθλητικούς αγώνες και τους αγώνες τραγουδιού και χορού. Πολλά, πρέπει να ολοκληρώσουν εδώ τη μύησή τους και να αισθανθούν ολοκληρωμένα μέλη αυτής της νέας ομάδας τους. Εξάλλου πρέπει να πάρουν κάποιες γνώσεις.

Ο Μάκης αναλαμβάνει να μεταδώσει πολλές τεχνικές γνώσεις σε πολλά παιδιά που ενδιαφέρονται. Άλλοι πάλι μεταδίδουν διάφορες τεχνικές γνώσεις, που χρειάζονται για την ολοκλήρωση των εργασιών στις διάφορες αετοφωλιές. Και η γνώση μεταφέρεται με απίστευτη διάθεση. Οι Μικροί Επαναστάτες δε θέλουν να εξαρτώνται από εργάτες και μαστόρους. Είναι αποφασισμένα να πάρουν τις σχετικές γνώσεις και να τις χρησιμοποιήσουν μετά, προσφέροντας την εργασία τους με αγάπη και μεράκι στην ομάδα τους. Τέτοιο είναι το πνεύμα τους!

Αλλά και άλλες γνώσεις μεταφέρονται. Πολλά κορίτσια δείχνουν σε άλλα τον τρόπο πώς να φτιάχνουν ρούχα. Είναι αποφασισμένα να ξεκόψουν εντελώς απ' το ανόητο κύκλωμα της μόδας. Όσο όμορφα και

εξαιρετικά πράγματα και να τους προσφέρει, αυτή τη στιγμή δε θα πάρουν! Θα προτιμήσουν τα δικά τους! Εξάλλου δεν είναι πια διατεθειμένα να στηρίζουν ανόητα κάποιους έξυπνους, επιδεικτικούς, άπληστους ή περιέργους τύπους του κυκλώματος της μόδας. Όχι! Είναι αποφασισμένα σ' αυτό το θέμα.

Ειδικά αυτές οι γνώσεις μεταδίδονταν με απίστευτο ενθουσιασμό! Όποιος παρατηρούσε τα ρούχα που έφτιαχναν οι Μικρές Επαναστάτριες, διαπίστωνε μια ιδανική σύνθεση απλότητας και κομψότητας. Ήταν η δική τους μοναδική τέχνη! Δε θα έπαιρναν προς το παρόν τέχνη μόδας από αλλού και ειδικά από φαντασμένους και πανάκριβους οίκους μόδας, όσο καλή ποιότητα κι αν προσέφεραν! Τα παιδιά θα έπαιζαν το δικό τους παιχνίδι. Κανενός άλλου!

Κάποιο Σάββατο προς τα τέλη Αυγούστου, η μεγάλη αίθουσα του αρχηγείου τους, έχει κατακλυστεί από εφτακόσια περίπου παιδιά. Είναι μέρα γιορτής και θα παίξουν ένα ερωτικό παιχνίδι.

Η μουσική που έπαιζε μέχρι εκείνη τη στιγμή χαμηλώνει και ακούγεται από το μεγάφωνο:

«Μικροί Επαναστάτες, επαναστάτες καρδιάς! Τις προηγούμενες μέρες, όλοι μας εργαστήκαμε με κέφι κι ενθουσιασμό, αλλά ίσως κουραστήκαμε και λιγάκι. Ήρθε η ώρα της διασκέδασης!»

Ένα ξέφρενο χειροκρότημα ακολουθεί ενώ πολλοί αρχίζουν να φωνάζουν ρυθμικά:

«Πέεε ντε! Πέεε ντε! Πέεε ντε! ...»

Η φωνή από το μεγάφωνο συνεχίζει:

«Το παιχνίδι που θα παίξουμε σήμερα, είναι το...»

Ο παρουσιαστής κρατά για λίγο όλους σε αγωνία!

«Πέντε!»

Ακολουθεί ένας χαμός από φωνές, χειροκροτήματα και επιδοκιμαστικά σφυρίγματα. Κατά την είσοδο στο αρχηγείο, όλοι είχαν δηλώσει ένα παιχνίδι προτίμησης. Η πλειοψηφία είχε δηλώσει το πέντε. Είναι ένα παιχνίδι στο οποίο τα παιδιά ζευγαρώνουν κατά τρόπο εντελώς τυχαίο, καθώς φορούν όλα μια κορδέλα στο κεφάλι που τους φράζει τα μάτια.

«Ένας βασικός λόγος της μεγάλης εξάπλωσης της ομάδας μας είναι

και αυτά τα ερωτικά παιχνίδια» λέει ο παρουσιαστής. «Είναι η απάντηση των Μικρών Επαναστατών στο μεγάλο αυτό ψυχικό κενό που δημιουργεί η αναισθητή εποχή μας στις ευαίσθητες ψυχές μας. Όλα τα παιχνίδια είναι δημιουργημένα από εμάς για όλους εμάς! Όσοι συμμετέχουμε σ' αυτά στις διάφορες αετοφωλιές μας, γνωρίζουμε όλοι καλά, την ευτυχία που μας προσφέρουν. Τα παιχνίδια αυτά είναι η άλλη πρόταση στην ψευτοδιασκέδαση που μας πουλούν διάφοροι εκμεταλλευτές της νιότης!»

Όλα τα κορίτσια φορούν σήμερα μια κόκκινη βελούδινη κορδέλα στα μαλλιά. Αντίθετα, όλα τα αγόρια φορούν μια μπλε βελούδινη κορδέλα. Σε λίγο θα πρέπει όλοι με αυτήν την κορδέλα να κρύψουν τα μάτια τους.

«Το κορίτσι μπαλαντέρ που δε χρειάζεται να φορά κορδέλα είναι...»

Και πάλι ο παρουσιαστής κρατά σε αγωνία όλους.

«...είναι το κορίτσι με τον αριθμό 232», συνεχίζει ο παρουσιαστής, ενώ ένα επιφώνημα χαράς ακούγεται από το στόμα του συγκεκριμένου κοριτσιού, το οποίο βγάζει και πετά από τα μαλλιά του την κορδέλα.

«Το αγόρι μπαλαντέρ που δε χρειάζεται να φορά κορδέλα είναι...»

«...είναι το αγόρι με αριθμό 60».

«Ναι!» φωνάζει θριαμβευτικά ένα αγόρι και βγάζει κι αυτό τη κορδέλα από το κεφάλι του.

«Και τώρα, όλα τα αγόρια να πάνε δεξιά και όλα τα κορίτσια αριστερά. Και να φορέσουν τις κορδέλες στα μάτια. Όταν ξεκινήσει η μουσική, πλησιάζουμε όλοι προς το κέντρο. Εντάξει;» ρωτά ο παρουσιαστής.

«Εντάξει», απαντά σχεδόν όλη η αίθουσα. Οι οδηγίες εκτελούνται. Παράλληλα, αρχίζει να παίζει μουσική.

Όλοι, φορώντας τις κορδέλες, πλησιάζουν σαν τις τυφλόμυγες προς το κέντρο της αίθουσας. Πιάνονται μεταξύ τους προσπαθώντας να εντοπίσουν κάποιον από το άλλο φύλο. Ψηλαφίζουν στα τυφλά, αλλά δεν αργούν να κατορθώσουν αυτό που θέλουν. Και μετά το ζευγάρωμα αυτό, αγκαλιάζονται και αρχίζουν να χορεύουν στον απαλό ρυθμό της μουσικής. Σιγά σιγά τα ζευγαρώματα έχουν γίνει και κάποιοι λίγοι που δεν έχουν κατορθώσει να βρουν ακόμα ταίρι, δέχονται τη βοήθεια από τα δυο παιδιά που δε φορούν κορδέλα. Αυτά έχουν ήδη πάρει το ταίρι που θέλουν. Αλλά χορεύοντας βοηθούν!

Οι φίλες του Μάκη, η Κατερίνα κι η Βάγια, είναι σήμερα εκεί, καθώς έχουν παραμείνει στην Κρήτη μετά τη νίκη τους στο μουσικοχορευτικό διαγωνισμό. Αν παρατηρούσε κανείς το Μάκη κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού, θα έβλεπε ύποπτα πράγματα. Όταν ξεκίνησε η μουσική, δεν προχώρησε προς το κέντρο. Έμεινε πίσω και με τρόπο προχώρησε προς το μέρος της σκηνής. Ένα κορίτσι απέναντι, έκανε το ίδιο. Έτσι μετά από λίγα δευτερόλεπτα, τα συνεννοημένα παιδιά αντάμωσαν στο μέρος της σκηνής.

«Μάκη, εσύ είσαι;» ρωτά το κορίτσι, το οποίο φορά ακόμα την κορδέλα στα μάτια.

«Ναι, Βάγια. Δε γνωρίζεις ακόμα την αγκαλιά μου;»

Ο Μάκης έπρεπε να ισορροπήσει λίγο τη ζυγαριά μεταξύ της Βάγιας και της Κατερίνας. Και επειδή στο παιχνίδι στη Θεσσαλονίκη είχε ευνοήσει λίγο την Κατερίνα, τώρα είπε να ευνοήσει τη Βάγια.

Η Βάγια πλέει σε πελάγη ευτυχίας. Ένα πράγμα θα ήθελε εκείνη τη στιγμή. Να πέσει η κορδέλα της Κατερίνας απ' τα μάτια της και να τους δει. Θα σκάσει σίγουρα απ' τη ζήλια της. Όμως η Βάγια αρχίζει σε λίγο να σκέφτεται πιο βαθιά το θέμα. Μήπως δεν πρέπει να είναι τόσο κακιά η ίδια; Γιατί, δηλαδή, θέλει να πληγωθεί έτσι η Κατερίνα; Διώχνει λοιπόν αυτές τις χαιρέκακες σκέψεις απ' το μυαλό και χαίρεται την ευτυχία της.

Και όλα τα παιδιά εξάλλου χαίρονται αυτό το παιχνίδι που είναι γεμάτο εκπλήξεις. Ειδικά σήμερα που υπάρχουν πολλοί άγνωστοι. Δεν επιτρέπεται να μιλάνε και όλοι προσπαθούν κάπως να καταλάβουν ποιο είναι το ταίρι τους, χαϊδεύοντας μόνο τον άλλο στο πρόσωπο και στα μαλλιά. Και η ανακάλυψη του άλλου προχωρά κάποια στιγμή και παραπέρα...

Στο μεταξύ, ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Οικονομικών έκανε τις έρευνές του. Και για την εταιρία ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ, αλλά και για κάποιο άλλο θέμα που τον έκαιγε: την υπόθεση του Συλλόγου Νέων ο οποίος αμείλικτα συνέχιζε το μποϊκοτάζ. Ο Φερτεμουλεφτάς προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο εκτόνωσης της κατάστασης όσο κι αν αντιπαθούσε αυτόν τον αχρείο και άπληστο Παγάκια και αρχικά δεν έκανε τίποτα.

Στην οικονομία όλα είναι αλληλένδετα. Οι χαμηλές τιμές στα παγωτά, έχουν ξαφνικά σαν συνέπεια να αυξηθούν οι τιμές σε άλλα προϊόντα όπως για παράδειγμα στα γιαούρτια, ώστε οι εργοστασιάρχες να αντισταθμίσουν έτσι τη ζημιά απ' τα παγωτά, με αποτέλεσμα κάποιοι οργανισμοί καταναλωτών, όπως αυτός της κυρίας Σπαταλίδου, να αντιδρούν έντονα και να απειλούν κι αυτοί με μποϊκοτάζ. Οι απολύσεις εργατών ήταν κι αυτές πολύ σημαντικές! Εξάλλου λόγω της οικονομικής τους δυσκολίας, οι εργοστασιάρχες καθυστερούσαν να ξεπληρώσουν κάποιες επιταγές σε προμηθευτές και αυτοί με τη σειρά τους πάθαιναν το ίδιο. Ένα μικρό κραχ ήταν το αποτέλεσμα και ο Υπουργός Οικονομικών έδωσε βεβιασμένα εντολή, όλες οι ληγμένες επιταγές να αποκτήσουν μια προθεσμία δυο μηνών επιπλέον! Οι συνέπειες λοιπόν χτυπούσαν και την πόρτα του Υπουργείου Οικονομικών. Αυτή η οικονομική αστάθεια έπρεπε να βρει τέλος. Ο Φερτεμουλεφτάς ήταν αποφασισμένος σ' αυτό.

Έμαθε για τα κτήρια του Συλλόγου Νέων σε όλη την Ελλάδα. Ζήτησε από τις αρμόδιες υπηρεσίες όλα τα στοιχεία. Και τελικά βρήκε αυτό που ήθελε. Ένα αδύνατο σημείο! Ο σύλλογος φαινόταν να μην έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του προς το ΙΚΑ. Δεν είχαν αποδοθεί τα ένσημα ΙΚΑ που έπρεπε για όλες τις εργασίες που είχαν γίνει στις οικοδομές των κτηρίων τους. Το ποσό που όφειλαν τα παιδιά ανερχόταν περίπου σε διακόσιες χιλιάδες ευρώ!

Μέχρι τότε, είχαν την κάλυψη κάποιων υπαλλήλων οι οποίοι βοήθησαν τα δραστήρια παιδιά αυτού του Συλλόγου Νέων χωρίς να τους ζητάνε τα χρήματα αυτά. Εξάλλου, τα ποσά που όφειλαν τα παιδιά, ήταν για εργασίες που μόνα τους τις είχαν κάνει. Άρα ουσιαστικά είχαν δίκιο. Γιατί να υποχρεωθούν να πληρώσουν ΙΚΑ τσάμπα; Και οι υπάλληλοι έκαναν τα στραβά μάτια, παραβλέποντας τον ανόητο νόμο.

Ο Φερτεμουλεφτάς όμως είχε άλλη γνώμη. Είχε βάλει τις φωνές σε πολλούς υπαλλήλους σε κάποιες Εφορίες και σε κάποια υποκαταστήματα ΙΚΑ.

«Και δηλαδή επειδή είναι παιδιά, πρέπει να τους τα χαρίσουμε; Και τι πως έκαναν μόνα τους τις εργασίες; Μην παραξενευτείς αν αύριο είσαι απολυμένη!» φωνάζει ο Φερτεμουλεφτάς στο τηλέφωνο σε κάποια υπάλληλο του ΙΚΑ Θεσσαλονίκης βροντώντας το τηλέφωνο. Η

συγκεκριμένη υπάλληλος ήταν μητέρα κάποιου Μικρού Επαναστάτη και είχε πειστεί κάπως απ' το γιο της να τους καλύψει απ' τον ανόητο και άδικο νόμο.

Ο Φερτεμουλεφτάς είχε το τηλέφωνο του Θανάση, που γνώριζε ότι ήταν ο υπεύθυνος για τα οικονομικά του Συλλόγου Νέων. Επικοινωνεί μαζί του και του κάνει έναν εκβιασμό: ή σταματάνε το μπιόκοτάζ, ή ξεσκεπάζει το θέμα με τα ένσημα του ΙΚΑ και τα πρόστιμα θα έφταναν, λέει, μέχρι και τέσσερα εκατομμύρια ευρώ! Ο Φερτεμουλεφτάς θυμόταν καλά το ποσό που είχε ακούσει στη συζήτηση. Όλο θα τους το έπαιρνε!

Ο Θανάσης αναγκάζεται να φέρει το θέμα στα οπακ.

«Δεν τους φοβόμαστε! Αυτοί θα μας εκβιάζουν ή εμείς αυτούς;» πληκτρολογεί κάποιος.

«Στα παλιά μας τα παπούτσια, το ΙΚΑ!»

«Εμείς θα φράξουμε τις μαύρες τρύπες του;»

«Καλά κάναμε και δεν αποδώσαμε τα ένσημα ΙΚΑ. Αφού μόνοι μας κάναμε τις εργασίες!»

Ο Θανάσης πληκτρολογεί κι αυτός:

«Παιδιά, υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουν τις εργασίες ειδικευμένοι εργάτες και τεχνίτες, ώστε να εξασφαλίζεται ότι οι κατασκευές είναι ασφαλείς».

«Όχι. Το μόνο που θέλει το κράτος, είναι τα λεφτά και ούτε που το νοιάζει ποιος έκανε τις εργασίες!»

«Ναι, έτσι ακριβώς είναι!»

«Δε θα μπορούμε στον εκβιασμό! Στα παλιά μας τα παπούτσια, το ΙΚΑ».

Ευτυχώς, η τύχη χαμογελά στα παιδιά. Οι εταιρίες, μη αντέχοντας άλλο την πίεση στο κύκλωμα παγωτών, την άλλη μέρα υποχωρούν, χωρίς να γνωρίζουν ότι ο Φερτεμουλεφτάς έχει φέρει τα παιδιά σε δύσκολη θέση. Οι τιμές πέφτουν στο 50% των τιμών που ίσχυαν πριν ενάμιση μήνα! Ο Θανάσης παίρνει αμέσως τον γενικό γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών, υπολογίζοντας ορθά ότι ίσως δεν το έχει μάθει ακόμα.

«Εντάξει, κύριε Φερτεμουλεφτά. Υποχωρούμε. Λύνουμε τομποϊκοτάζ. Μας υποσχεθήκατε όμως ότι δε θα ανακινήσετε ποτέ το θέμα με τα ένσημα ΙΚΑ. Ισχύει αυτό;»

«Βεβαίως παιδιά. Κρατάω πάντα το λόγο μου».

Πράγματι, έχει υπολογίσει σωστά ο Θανάσης. Ο Φερτεμουλεφτάς δεν έχει ακόμα μάθει, ότι οι εταιρίες παγωτών ενέδωσαν στις αξιώσεις του πανίσχυρου αυτού Συλλόγου Νέων.

Ο Φερτεμουλεφτάς επικοινωνεί αμέσως με τον Παγάκια.

«Εντάξει, κύριε Παγάκια. Πες στο διευθυντή σου ότι τα έπεισα τα παιδιά να λύσουν τομποϊκοτάζ! Το κύκλωμα παγωτών και γενικότερα η αγορά τώρα θα ισορροπήσει».

«Τί έκανε λέει;» απαντά έκπληκτος ο Παγάκιας.

Ο Φερτεμουλεφτάς μαθαίνει από τον Παγάκια τα νέα. Από το πρώι, λέει, έχουν κατεβάσει τις τιμές.

Ο Παγάκιας αρχίζει να βρίζει το Φερτεμουλεφτά.

«Μα καλά βρε, ηλίθιος είσαι; Γιατί δε μας ειδοποιείς ότι διαπραγματεύεσαι με τα παιδιά ώστε να περιμένουμε;»

«Μα πώς μου μιλάτε έτσι, κύριε Παγάκια; Είμαι ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Οικονομικών!»

«Λάθος. Είσαι ο μεγαλύτερος βλάκας όλων των εποχών!» απαντά ο Παγάκιας νευριασμένος, βροντώντας το τηλέφωνο.

Σε χρόνο μηδέν, διαδίδεται μεταξύ των παιδιών το λύσιμο τουμποϊκοτάζ. Τρέχουν όλα ν' αγοράσουν τα πάμφθηνα τώρα παγωτά. Αυτά τα παγωτά είναι τα πιο νόστιμα που έχουν φάει σ' όλη τους τη ζωή!

Ξαφνικά όλα αδειάζουν. Τα ψυγεία των Σουπερμάρκετ και των περιπτέρων ανοιγοκλείνουν σαν τα ματόκλαδα. Τα φορτηγά αδειάζουν κι αυτά. Και μάλιστα δεν προλαβαίνουν να ξαναφέρνουν. Οι εργοστασιάρχες πρέπει πάλι να αυξήσουν την παραγωγή. Όμως έχουν απολύσει τους εργάτες και τώρα πρέπει να τους επαναπροσλάβουν.

«Ρε συ, Μανωλάκη» λέει ο εργοστασιάρχης Βασίλης Σκληρός στο γραμματέα του, «εκείνους τους εργάτες που είχαμε απολύσει, μήπως μπορούμε να τους ξαναβρούμε;»

«Θα προσπαθήσω, κύριε διευθυντά».

Σε λίγη ώρα, ο γραμματέας Μανωλάκης συνομιλεί τηλεφωνικώς με κάποιον απολυμένο εργάτη. Όμως ο πρώην εργάτης είναι έξω φρενών.

«Να του πεις του ηλίθιου του διευθυντή σου, ότι δεν είμαι εργαλείο που να με χρησιμοποιεί τη μια μέρα και να με πετά την επόμενη. Και όποτε του γουστάρει να με ξαναθέλει για να κάνει τη δουλίτσα του. Τι με πέρασε; Κατσαβίδι του;

Αποφάσισα να δουλεύω στον κήπο μου, να παράγω μόνος τα προϊόντα που τρώγω με την οικογένειά μου, να έχω και τις κοτούλες και τα κατσικάκια μου και το γουρουνάκι πιο πέρα. Άρα δεν έχω την ανάγκη σας. Αν εσείς ξαφνικά έχετε την ανάγκη μου, να πάτε στο διάβ...»

Ο γραμματέας προλαβαίνει και κλείνει το ακουστικό. Ο αγανακτισμένος εργάτης μιλά δυνατά και ίσως ο διευθυντής του, που είναι κοντά, ακούσει τίποτα.

«Κύριε διευθυντά, ζητά συγγνώμη ο ένας που πήρα τώρα, αλλά έπιασε, λέει, δυστυχώς αλλού δουλειά τώρα. Χίλια συγγνώμη, λέει, αλλά δεν μπορεί».

Ο γραμματέας φοβάται την οργή του διευθυντή του αν μεταφέρει αυτούσια τη συζήτηση.

«Πού αλλού, μωρέ, ο βλάκας; Εδώ δεν περνούσε καλά; Τέλος πάντων. Πάρε, Μανωλάκη, τον επόμενο!»

Όμως και οι άλλοι δεκαεννιά απαντούν αρνητικά, και με ακόμα χειρότερα λόγια διαβολοστέλνουν το γραμματέα και το διευθυντή του.

«Κύριε διευθυντά, από τους απολυμένους κανείς δε θέλει να ξαναδουλέψει σε μας», λέει ο γραμματέας στον διευθυντή του Βασίλη Σκληρό.

«Εε, τότε θα βάλουμε αγγελίες στις εφημερίδες. Ευτυχώς οι άνεργοι είναι πολλοί και άρα το κόστος εργασίας μικρό. Θα βρούμε σίγουρα εργάτες και μάλιστα με χαμηλό μεροκάματο».

Έτσι ψυχρά έβλεπε ο εργοστασιάρχης Βασίλης Σκληρός τα πράγματα. Έβλεπε τους εργάτες σαν έναν άψυχο συντελεστή παραγωγής. Σαν ένα άψυχο αριθμητικό μέγεθος στους υπολογισμούς για τα κέρδη του. Αλλά η έλλειψη σεβασμού και ανθρωπιάς προς τον ταπεινό εργάτη, τιμωρείται...

Δύο δεκαεφτάχρονα παιδιά δουλεύουν ήδη για τρίτη ημέρα σ' ένα εργοστάσιο της αλυσίδας ANTAPKTIKH. Είχαν προσληφθεί αμέσως, καθώς δήλωσαν ότι επιθυμούν πολύ χαμηλό μισθό.

Ο αρχιεργάτης τούς είχε τονίσει να είναι υπεύθυνα.

«Κάθε σας ενέργεια», είχε πει, «...γίνεται προσεκτικά! Το παραμικρό λάθος κοστίζει ακριβά! Δεν μπορούμε ν' ανοίξουμε αυτή τη βάνα, αν η θερμοκρασία του γάλατος δεν είναι...»

Και τα παιδιά τον είχαν ακούσει με προσοχή. Την τρίτη μέρα που πήγαν, φάνηκε πόσο καλά είχαν προσέξει τον αρχιεργάτη!

Λίγο πριν το μεσημεριανό διάλειμμα, έγινε ο χαμός! Τι γάλατα άρχισαν να χύνονται κάτω, τι σιρόπια άρχισαν να τρέχουν στα καζάνια πριν την ώρα τους, τι ζεστά νερά άρχισαν να τρέχουν ανεξέλεγκτα προς κάθε κατεύθυνση, και τι ποσότητες αρωματικών ανακατεύτηκαν, με αποτέλεσμα να καταστραφούν! Μετά το μεσημεριανό διάλειμμα, ανακαλύφθηκε το σαμποτάζ. Όλοι έψαχναν να βρουν τους δράστες. Γρήγορα κατάλαβαν ότι πρέπει να ήταν τα δύο παιδιά που τώρα μυστηριωδώς είχαν εξαφανιστεί.

Η ζημιά ήταν ανυπολόγιστη. Όταν ο επιστάτης του συγκεκριμένου εργοστασίου έκανε τη θλιβερή αναφορά του στον διευθυντή Βασίλη Σκληρό, ο τελευταίος κόντεψε να πάθει καρδιακή συγκοπή. Ήταν η δίκαιη τιμωρία σε αυτόν που δε σέβεται τον εργάτη.

Οι δράστες δεν εντοπίστηκαν ποτέ, διότι είχαν δηλώσει ψεύτικα στοιχεία στην αρχή. Ήταν δυο Μικροί Επαναστάτες. Δεν άφησαν όμως προκήρυξη. Είχαν δικούς τους λόγους. Οι γονείς τους είχαν απολυθεί άδικα, πριν ένα μήνα περίπου, από το συγκεκριμένο εργοστάσιο. Και μιας και ο νόμος δεν έκανε τίποτα για να τιμωρήσει την αδικία αυτή, πήραν το νόμο στα χέρια τους!

Ο Φερτεμουλεφτάς δεν μπόρεσε να αντέξει την προσβολή του Παγάκια. Είχε κάνει τις έρευνές του για την εταιρία ANTAPKTIKH και ο Παγάκιας θα έπαιρνε το μάθημά του. Μαζεύει όλα τα ενοχοποιητικά στοιχεία που αποδείκνυαν τις διάφορες ατασθαλίες της εταιρίας αυτής, τα φωτοτυπεί και βάζει τα φωτοαντίγραφα σ' ένα φάκελο. Πηγαίνει αυτοπροσώπως στο σπίτι του Παγάκια και του παραδίδει το φάκελο λέγοντας:

«Αύριο κιόλας, θέλω να μου παραδώσετε το ποσό των δέκα εκατομμυρίων ευρώ, για να μάθετε να μιλάτε πιο όμορφα! Αν δεν το κάνετε, η συνέχεια στα δικαστήρια. Τα πρόστιμα που θα κληθεί να πληρώσει η εταιρία σας στο κράτος για τις διάφορες λογιστικές αλχημείες της, είναι περίπου σαράντα εκατομμύρια ευρώ! Σας συνιστώ το πρώτο ποσό. Είναι τέσσερις φορές μικρότερο απ' το δεύτερο!»

«Δέκα εκατομμύρια; Το ποσό είναι τεράστιο. Ας το κάνουμε πιο μικρό. Να πούμε πέντε εκατομμύρια;» ρωτά ο Παγάκις, προσπαθώντας να πετύχει ευνοϊκότερο διακανονισμό!

«Δεν κατάλαβες! Θέλω δέκα εκατομμύρια. Φέρτε μου τα λεφτά! Και όχι επιταγές, μόνο μετρητά! Αντίο σας».

Κι ο Φερτεμουλεφτάς φεύγει χαμογελώντας σαρκαστικά, ενώ ο Παγάκις βλέπει στην ιστορία αυτή έναν ζωντανό εφιάλτη. Πώς θα πει αύριο του καημένου διευθυντή του για το λάδωμα του Φερτεμουλεφτά, ο οποίος ακόμα δεν είχε συνέλθει απ' το προχτεσινό σαμποτάζ;

Αρχές Σεπτεμβρίου και ο Πέτρος βρίσκεται ακόμα στην Αθήνα. Είχε κάνει στο μεταξύ τη διαπραγμάτευση που ήθελε με τον εργοστασιάρχη Λαβέρδο, χωρίς ο τελευταίος να υποψιάζεται ότι ο Πέτρος φιλοξενούνταν ουσιαστικά απ' την κόρη του! Τέρμα το διαφημιστικό χαζοσποτάκι. Δεν άντεχε άλλο να το βλέπει ο Πέτρος. Ο Λαβέρδος ήταν ικανοποιημένος με τα κέρδη του. Ανανέωσε το συμβόλαιο με τον Πέτρο, δίχως να χρειάζεται ο τελευταίος να διαφημίζει τα ποδήλατά του στην τηλεόραση. Η Δέσποινα είχε κάνει ό,τι μπορούσε.

Ο Λαβέρδος εξάλλου είχε μιλήσει με κάποιον φίλο του εργοστασιάρχη που έφτιαχνε μηχανάκια για την περίπτωση να επεκταθεί η ιδέα με τα ποδήλατα και στα μηχανάκια και έδωσε τα στοιχεία και τη διεύθυνση στον Πέτρο.

Πράγματι, η διαπραγμάτευση με τις μοτοσυκλέτες και τα μηχανάκια εκκρεμούσε. Όλα τα παιδιά περίμεναν αγωνιωδώς να γίνει μια παρόμοια συμφωνία, όπως με τα ποδήλατα. Ο Πέτρος όμως δεν ήθελε. Κάτι τον ενοχλούσε στην ιστορία αυτή. Τι όφελος θα είχε η ομάδα του απ' τα μηχανάκια; Συνήθως οι νέοι τα χρησιμοποιούν, έτσι μόνο για τη μαγκιά της υπόθεσης, για σούζες και ψευτοεπίδειξη, καθώς και για

επικίνδυνες κόντρες. Πόσοι και πόσοι τραυματισμοί ή και χειρότερα δε συνέβαιναν κάθε χρόνο; Εξάλλου, τα παιδιά έχουν μετά και διάφορα έξοδα συντήρησης και κίνησης.

Ο διορατικός Πέτρος έβλεπε από τώρα την τεράστια σπατάλη και χρημάτων και ενέργειας των φίλων του, που θα αποκτούσαν μηχανάκια. Δε θα το επέτρεπε. Όλες οι δυνάμεις των μελών της ομάδας των Μικρών Επαναστατών έπρεπε να δοθούν στο σκοπό τους. Στους υψηλούς στόχους τους, στα φαινομενικά ασύλληπτα όνειρά τους. Όχι, δε θα ενέδιδε στην πίεση των φίλων του. Έπρεπε να θέσει το θέμα στα οπακ και να τους μιλήσει στα ίσια. Έπρεπε να συζητηθεί το θέμα υπεύθυνα. Έτσι κι έγινε. Τελικά τα παιδιά βρήκαν τη Χρυσή Τομή...

Μια από τις επόμενες μέρες, ο Πέτρος βρίσκεται στο γραφείο του εργοστασιάρχη μοτοσικλετών και μηχανών κυρίου Κρανοσφορά.

«Κύριε Κρανοσφορά, όπως μου είπε ο κύριος Λαβέρδος, είστε ενημερωμένος για το θέμα».

«Ναι, φίλε μου. Πρέπει να πω ότι πρόκειται για μια ελκυστική πρόταση. Είστε μια μεγάλη αγορά τα διακόσιες χιλιάδες παιδιά. Όμως η έκπτωση που ζητάτε είναι υπερβολική. Ειδικά στις μεγάλες μηχανές, αυτό δε γίνεται. Ίσως το δεχόμουν για τα μηχανάκια με κυβισμό μικρότερο από διακόσια κυβικά. Θες να πούμε ότι για μηχανές μεγαλύτερου κυβισμού, η έκπτωσή σας να είναι 30%; Για 50% ξέχνα το».

Ο Πέτρος πέτυχε αυτό που ήθελε χωρίς να προσπαθήσει πολύ. Στα οπακ είχαν βρει μια μέση λύση. Ο Πέτρος πείστηκε τελικά από τους φίλους του να κάνει διαπραγμάτευση, αλλά και όλοι στα οπακ συμφώνησαν με τη δική του απαίτηση να αγοράζουν μόνο μικρές σχετικά μηχανές. Και μάλιστα τις πιο ποιοτικές, από άποψη οικονομίας και συντήρησης. Και τώρα εδώ ο κύριος Κρανοσφοράς, ακριβώς αυτό του πρόσφερε, χωρίς να ξέρει τις συζητήσεις στα οπακ.

«Να σας κάνω εγώ μια άλλη πρόταση», λέει ο Πέτρος. «Τι θα λέγατε να μας κάνετε έκπτωση μόνο 15% στις μεγαλύτερες μηχανές αλλά 60% στις μικρότερες;»

Ο Κρανοσφοράς κάνει γρήγορα τους υπολογισμούς στο κεφάλι του. Ναι, είναι μια συμφέρουσα πρόταση. Από τις μηχανές μεγάλου

κυβισμού που είναι και πιο ακριβές, θα έβγαζε τώρα αρκετά μεγαλύτερο κέρδος. Θα αντισταθμιζόταν με το παραπάνω η έκπτωση 60% στα μικρά μηχανάκια, μια ομολογουμένως μεγάλη έκπτωση.

«Φίλε μου, ό,τι πεις». Ο Κρανοσφοράς απλώνει το χέρι του.

«Σύμφωνοι», απαντά κι ο Πέτρος δίνοντας το χέρι του.

Σε λίγη ώρα το συμβόλαιο έχει υπογραφεί κι ο Πέτρος φεύγει μ' ένα αντίγραφο στο χέρι.

Όμως ο Κρανοσφοράς δεν είχε υπολογίσει καλά την πονηριά του Πέτρου. Ούτε ένα μηχανάκι μεγάλου κυβισμού δεν πούλησε το επόμενο διάστημα στα παιδιά του περιέργου και τεράστιου αυτού Συλλόγου Νέων! Αντίθετα, πολλά παιδιά απέκτησαν πάμφθυνα μηχανάκια μικρού κυβισμού. Ακόμα κι οι γονείς τους έπρεπε να παραδεχτούν ότι καλά έκαναν.

Όμως όλα τα παιδιά είχαν δώσει κάποιες υποσχέσεις στα οπακ. Ούτε μία μετακίνηση δε θα έκαναν χωρίς να έχουν κάποιο σοβαρό λόγο και ότι για μικρές διαδρομές θα χρησιμοποιούσαν τα ποδήλατά τους. Δε θα έκαναν ούτε μία κόντρα, σούζα ή οποιαδήποτε άλλη επικίνδυνη οδήγηση. Και επίσης δε θα προκαλούσαν τον παραμικρό θόρυβο με τα μηχανάκια, που θα μπορούσε να προκαλέσει διαμαρτυρίες.

Έπρεπε να σεβαστούν τους συνανθρώπους τους, γιατί ο θόρυβος ήταν αποδεδειγμένα μια από τις κυριότερες αιτίες των ασθενειών, που πλήττουν τους ανθρώπους των σύγχρονων πόλεων.

Εξάλλου δε χρειάζεται ανόητος θόρυβος για να προκαλέσεις εντύπωση. Αντιθέτως, χρειάζεται σιωπηλή και συστηματική προσπάθεια για να πετύχεις στο τέλος μια εντυπωσιακή νίκη. Αυτό είχαν καταλάβει και έτσι εργάζονταν οι Μικροί Επαναστάτες!

12. Μια κρίσιμη παρτίδα σκάκι

ον τρώει η μοναξιά, τον καημένο τον Πέτρο, καθώς έχει πολύ καιρό να δει τους φίλους του. Έτσι, καλεί μια μέρα το Γιάννη λέγοντάς του που βρίσκεται. Ο τελευταίος έρχεται σχεδόν αμέσως απ' το Χαϊδάρι στη Γλυφάδα να τον επισκεφτεί. Δεν ξέρει ότι η αστυνομία έχει στραμμένη την κήνη της στην ομάδα των Μικρών Επαναστατών και ότι στην παραμικρή κίνηση θα πυροβολήσει!

Ο Πέτρος, μη θέλοντας να στενοχωρήσει το Γιάννη, δεν του λέει τίποτα γι' αυτό και ούτε επίσης ότι τώρα κι ένα μήνα περίπου κανείς δεν μπορεί να επικοινωνήσει με την Κωνσταντίνα του! Του λέει απλώς ότι βρίσκεται Αθήνα για τη διαπραγμάτευση με τα μηχανάκια και τον ενημερώνει για τη σχετική συνάντηση.

Ο Γιάννης από την άλλη, περιγράφει στον Πέτρο για τις αθλητικές εκδηλώσεις των Μικρών Επαναστατών, που έγιναν πριν είκοσι μέρες περίπου στα Χανιά, όπου ήταν παρών.

«Έχεις κάποιο κόλπο, Γιάννη, και πετυχαίνεις τους στόχους με τις πέτρες;» ρωτά ο Πέτρος.

«Δεν ξέρω αν λέγεται κόλπο, πάντως πριν ρίξω, είμαι πεπεισμένος ότι θα πετύχω το στόχο!» απαντά ο Γιάννης καμαρώνοντας. «Το πιστεύω! Έχω τέτοια σιγουριά στις βολές, που οι πέτρες δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς από το να πάνε κατευθείαν στο στόχο!»

Η πόρτα του σπιτιού ανοίγει και μπαίνει η Δέσποινα. Σε λίγο, τα τρία παιδιά πίνουν μαζί στο μπαλκόνι ζεστή σοκολάτα, που έφτιαξε η Δέσποινα.

Στη μονοκατοικία υπήρχε ένα περίεργο τετράγωνο τραπεζάκι. Ήταν από εκείνα που μπορούσες επάνω τους να παίξεις σκάκι. Είχε πάνω το σχέδιο μιας σκακιέρας κι ένα σετ με κομμάτια σκακιού. Πολλές φορές ο Πέτρος έπαιζε μόνος του σκάκι εκεί, για να περνά η μοναξιά του. Ο Γιάννης βλέπει το τραπεζάκι και ζητά απ' τον Πέτρο να παίξουν. Οι δυο φίλοι βγάζουν το τραπεζάκι στο μπαλκόνι κι αρχίζουν μια παρτίδα.

Ο Πέτρος, ως καλύτερος παίκτης, παραχωρεί τα Λευκά στο Γιάννη,

δηλαδή και την πρώτη κίνηση. Έχουν παιχτεί μόνο δυο κινήσεις και ο Γιάννης κάνει μια αναπάντεχη πρόταση:

«Αν σε κερδίσω, Πέτρο, ξαναρχίζουμε τα χτυπήματα, οι Μικροί Επαναστάτες;»

Ο Πέτρος τον κοιτάζει έκπληκτος. Σοβαρά του μιλά ή αστεία;

«Γιάννη, νομίζω αυτό το θέμα έχει λήξει».

«Σε ξαναρωτώ. Αν σε κερδίσω, ξαναρχίζουμε τα χτυπήματα;»

Ήταν φανερό ότι ο Γιάννης ακόμα δεν είχε χωνέψει εκείνη την απόφαση της ετήσιας συγκέντρωσής τους.

Ο Πέτρος ήταν πολύ καλύτερος σκακιστής απ' το Γιάννη και όσες παρτίδες κι αν είχαν παίξει μέχρι τότε, όλες τις κέρδιζε ο Πέτρος. Έπαιζε σκάκι από μικρός, ενώ ο Γιάννης έπαιζε μόνο δυο χρόνια τώρα.

Όλοι οι Μικροί Επαναστάτες είχαν την υποχρέωση να μάθουν τους κανονισμούς του σκακιού. Έτσι λοιπόν κι ο Γιάννης είχε κάτσει να μάθει. Όμως δεν έμεινε μόνο εκεί. Φρόντισε να μάθει διάφορα κόλπα και τεχνικές και είχε βελτιώσει πολύ το παιχνίδι του.

«Αν σε κερδίσω όμως εγώ, μου υπόσχεσαι κι εσύ ότι δε θα ξαναφέρεις κουβέντα γι' αυτό το θέμα;» ρωτά ο Πέτρος.

«Όχι, δεν το υπόσχομαι. Εσύ είσαι το φαβορί. Εσύ μόνο να υποσχεθείς αυτό που ζήτησα».

«Γιάννη, η ομάδα μας πήρε την απόφαση που ξέρεις. Τι κι αν σ' το υποσχεθώ εγώ;»

«Δεν πειράζει. Εγώ θέλω μόνο τη δική σου υπόσχεση. Οι ηγετικές αποφάσεις είναι οι σημαντικότερες. Οι άλλοι ακολουθούν!»

Ο Πέτρος καταλαβαίνει πως ο Γιάννης ακόμα δεν είχε χωνέψει ότι η ομάδα των Μικρών Επαναστατών έχει σταματήσει τη βίαιη δράση της. Έτσι του ερχόταν να του πει στα ίσια ότι η αστυνομία ξέρει τα πάντα! Πώς θα του πήγαινε;

«Εντάξει, Γιάννη! Αν με κερδίσεις ξαναρχίζουμε τα χτυπήματα. Αν σε κερδίσω όμως εγώ, θέλω...» Κάνει μια μικρή παύση και συνεχίζει: «...να μην ξανακούσω απ' το στόμα σου γι' αυτό το θέμα! Εντάξει;»

Ο Γιάννης χαμογελά και απαντά σιγανά:

«Εντάξει!»

Η Δέσποινα που παρακολουθεί τη συζήτηση, τρομοκρατείται.

Αλίμονο, αν κερδίσει ο Γιάννης. Λογικά όμως ο Πέτρος είναι καλύτερος. Για να έχει κερδίσει σ' εκείνο το τουρνουά πριν δυο χρόνια, αυτό καταλάβαινε. Η ίδια ξέρει τα κομμάτια του σκακιού, την αξία τους, τις κινήσεις τους, αλλά τίποτα παραπάνω. Καθώς λοιπόν η παρτίδα εξελίσσεται, παρατηρεί περισσότερο τις εκφράσεις των προσώπων του Πέτρου και του Γιάννη, για να καταλάβει ποιος υπερέχει. Και αυτό που παρατηρεί είναι ότι το ύφος του Πέτρου γίνεται όλο και πιο σκυθρωπό.

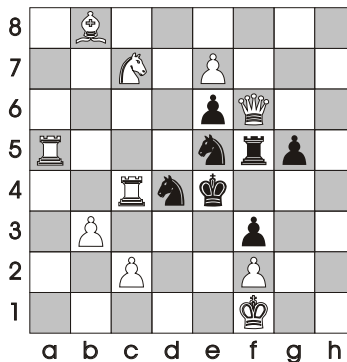
Ο Πέτρος έχει υποτιμήσει το Γιάννη. Παίζει βιαστικά και επιπόλαια χωρίς να πολυσκέφτεται. Αντίθετα, ο Γιάννης μελετά πολύ προσεκτικά κάθε του κίνηση.

Η παρτίδα προχωρά ισορροπημένα, αλλά κάποια στιγμή μετά από κάποιο σοβαρό λάθος του Πέτρου, ο Γιάννης κατορθώνει να βγάλει εκτός μάχης τη μαύρη βασίλισσα του αντιπάλου! Ο Πέτρος έχασε τη βασίλισσά του! Ακόμα κι η Δέσποινα κατάλαβε ότι η θέση του Πέτρου γινόταν δύσκολη.

Ο Πέτρος έχει χλομιάσει. Κοίτα να δεις, που στην πιο κρίσιμη παρτίδα του με το Γιάννη, παίζει τόσο χάλια. Δεν μπορεί να το πιστέψει! Φαίνεται να βοηθά ο ίδιος ο διάβολος το Γιάννη σ' αυτήν την παρτίδα. Η κατάσταση στη σκακιέρα γίνεται τώρα πολύ δύσκολη γι' αυτόν!

Η Δέσποινα κοιτάζει με αγωνία. Και αυτό που παρατηρεί σε μια στιγμή στο πρόσωπο του Πέτρου, την κάνει να καρδιοχτυπήσει. Τα μάτια του έχουν πάρει ξαφνικά μια έκφραση πανικού!

Πράγματι! Ο Πέτρος κοιτάζει τη σκακιέρα πανικοβλημένος. Ο Λευκός, δηλαδή ο Γιάννης, έχει την κίνηση. Και έχει MAT³ σε δύο κινήσεις! Θα το έβλεπε, άραγε, ο κάπως άπειρος αντίπαλός του;

Σήμερα, ο Γιάννης δε χάριζε. Σήμερα, αποκλείεται να μην έβλεπε αυτό το MAT. Δεν το είδε τόσο γρήγορα όσο ο Πέτρος, πάντως κάποια στιγμή το είδε! Και τα μάτια του παίρνουν μια έκφραση μεγάλης χαράς!

«Φίλε μου, έχω MAT σε δύο κινήσεις!» λέει ο Γιάννης που χαμογελούν και τ' αυτιά του.

Ο Γιάννης κοιτάζει ξανά στη σκακιέρα, ώστε να βεβαιωθεί για την ορθότητα της σκέψης του. Σηκώνει το χέρι του κι ετοιμάζεται να παίξει τη θανατηφόρα κίνηση.

Όμως η Δέσποινα δεν αντέχει. Δεν μπορεί άλλο να βλέπει έτσι λυπημένο τον Πέτρο.

«Μια στιγμή, Γιάννη!» φωνάζει. «Επιτρέπεται να βοηθήσω τον Πέτρο;»

Ο Πέτρος χαμογελά πικρά. Ό,τι και να του πει η Δέσποινα, η παρτίδα είναι χαμένη. Όσο κι αν αυτό το κορίτσι τον συμπαθεί, τώρα δεν μπορεί να τον βοηθήσει με τίποτα. Κι η ίδια η Κάισσα, η θεά του σκακιού να κατέβει τώρα εκεί, δεν μπορεί να βοηθήσει.

Κι ο Γιάννης το ξέρει αυτό. Ό,τι και να κάνει και να πει η Δέσποινα, η παρτίδα είναι δική του. Έχει MAT σε δύο κινήσεις. Δεν μπορεί να σώσει τον Πέτρο τώρα ούτε ο παγκόσμιος πρωταθλητής σκακιού! Χαμογελά στη Δέσποινα.

«Επιτρέπεται. Βοήθα όσο θες και όπως θες», λέει ο Γιάννης χαμογελώντας και σηκώνει το χέρι του για να παίξει την κίνησή που θα του δώσει τη νίκη.

«Γιάννη, περίμενε», λέει η Δέσποινα. «Πρέπει να ρωτήσω κάτι τον Πέτρο».

Ο Πέτρος την κοιτάζει απορημένα.

«Πέτρο! Αν σε γλιτώσω, απ' τη δύσκολη κατάσταση που βρίσκεσαι, μπορώ να σου ζητήσω ό,τι θέλω;»

Ο Πέτρος χαμογελά πικρά. Η κοπέλα αυτή δεν καταλαβαίνει ότι η παρτίδα είναι χαμένη. Είναι τελείως αρχάρια στο σκάκι. Δεν έχει καν καταλάβει ότι ο Γιάννης έχει MAT σε δύο κινήσεις. Κι ο Κασπάροφ να εμφανιστεί ξαφνικά εκεί, δε θα μπορούσε να βοηθήσει. Της απαντά λοιπόν:

«Ζήτα ό,τι θες».

«Λοιπόν, θέλω να γίνω εγώ η φίλη σου και ν' αφήσεις την Κωνσταντίνα!» φωνάζει θριαμβευτικά η Δέσποινα. Ταυτόχρονα, πιάνει τη λευκή βασίλισσα απ' τη σκακιέρα και την αντικαθιστά με τη μαύρη, η οποία είχε βγει προηγουμένως εκτός μάχης. Ξαφνικά ο Πέτρος έχει πάλι βασίλισσα στη σκακιέρα ενώ ο Γιάννης έχει χάσει τη δική του!

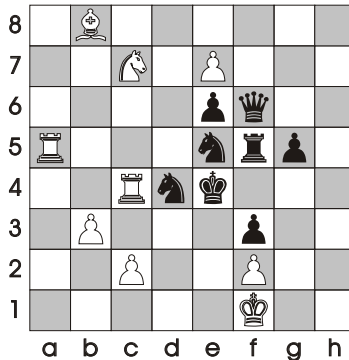
Ο Γιάννης θυμώνει.

«Αυτό δεν πάει! Πας καλά, Δέσποινα; Τι βοήθεια είν' αυτή;»

«Εσύ δε μου 'πες ότι μπορώ να βοηθήσω όσο θέλω κι όπως θέλω;»

Ο Γιάννης έχει χλομιάσει. Αλλά κι ο Πέτρος έχει χλομιάσει. Δεν ξέρει αν πρέπει να χαρεί ή όχι. Τι θα κάνει, δηλαδή, τώρα; Θ' αφήσει την Κωνσταντίνα;

Ο Γιάννης κοιτάζει πεισμωμένος τη σκακιέρα μήπως έστω κι έτσι, μπορεί να κάνει κάτι. Ακόμα και χωρίς τη βασίλισσά του, η οποία ξαφνικά έγινε μαύρη, δηλαδή ανήκει στον Πέτρο. Και ξαφνικά τα μάτια του λάμπουν με άγρια χαρά! Ναι. Δεν κάνει λάθος! Ακόμα κι έτσι κερδίζει. Έχει πάλι MAT⁴ σε δύο κινήσεις!

Πιάνει το κομμάτι που πρέπει. Το σηκώνει και το χτυπά με μανία στη νέα του θέση σε άλλο τετράγωνο της σκακιέρας.

«Έστω κι έτσι!» φωνάζει θριαμβευτικά.

Ο Πέτρος δεν έχει ακόμα καταλάβει. Δηλαδή ο Γιάννης δέχτηκε αυτό που έκανε η Δέσποινα; Κοιτάζει τη σκακιέρα. Έκπληκτος παρατηρεί ότι πάλι ο Γιάννης κερδίζει κι ας μην έχει βασίλισσα! Κι έχει ήδη παίξει την κίνησή του. Με όποια κίνηση και ν' απαντήσει ο ίδιος, ο Γιάννης στην επόμενη κίνηση έχει MAT! Του φαίνεται απίστευτο. Σήμερα κι ο

4. Βλέπε υποσημειώσεις στο τελευταίο φύλλο του βιβλίου

διάβολος ο ίδιος υποστηρίζει το Γιάννη! Απλώνει το χέρι του στο Γιάννη και εγκαταλείπει.

«Συγχαρητήρια, Γιάννη».

Ο Γιάννης του σφίγγει το χέρι ικανοποιημένος. Έχει νικήσει. Έχει νικήσει τον Πέτρο στο σκάκι!

Η Δέσποινα έχει μείνει κόκαλο. Το καημένο κορίτσι ήξερε ότι η βασίλισσα είναι το πιο ισχυρό κομμάτι στο σκάκι. Με την έξυπνη αλλαγή που έκανε, ήλπιζε ότι θα γλιτώσει τον Πέτρο και θα του δώσει τη νίκη. Τι την ένοιαζε αυτή για τα χτυπήματα και τις ανοησίες του Γιάννη; Δυστυχώς είχε χάσει την υπόσχεση του Πέτρου. Και αρχίζει να κλαίει.

«Και τώρα, όπως είπαμε, Πέτρο. Οι Μικροί Επαναστάτες ξαναξυπνούν!» φωνάζει ο Γιάννης και συνεχίζει:

«Τέρμα τα παγωτά, τα μηχανάκια και οι λοιπές ανοησίες. Οι Μικροί Επαναστάτες...»

Κάνει μια παύση εδώ.

«...θα δικαιώσουν τ' όνομά τους. Επαναστατούν!»

Τα σχολεία έχουν ανοίξει κι ο Πέτρος ακόμα είναι Αθήνα. Σαν τον Οδυσσέα στο νησί της Κίρκης, περιμένει να περάσει ο καιρός. Ενώ αρχικά έμενε αρκετά μέσα στη μονοκατοικία της Δέσποινας, τώρα τελευταία έβγαινε συχνά. Συνήθως με τη συνοδεία της Δέσποινας. Μάθαινε όλο και περισσότερα πράγματα για την Αθήνα. Η Δέσποινα, του έκανε όλα τα χατίρια και ό,τι ζητούσε, γινόταν αμέσως. Τον πήγε στις Ολυμπιακές Εγκαταστάσεις, τον πήγε σε διάφορα μουσεία, ακόμα και σε κάποια εργοστάσια που της ζήτησε. Επίσης πήγαν μαζί σε θέατρα και συναυλίες και πολλά βράδια έβγαιναν μαζί για διασκέδαση.

Κι ο Πέτρος παρατηρούσε γύρω του. Έβλεπε την κίνηση, τους ανθρώπους, το καθημερινό άγχος τους, το κυκλοφοριακό χάος...

"Τι κυνηγάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι που γυρίζουν σαν τρελοί; Ποιος είναι ο σκοπός της ζωής μας τελικά;" αναρωτιόταν σοβαρά ο Πέτρος.

Στην παρέα του με τη Δέσποινα, ο Πέτρος ποτέ δεν είχε ξεπεράσει κάποια όρια που θα έθιγαν ίσως τη μεγάλη του αγάπη, την Κωνσταντίνα. Την θυμόταν καθημερινά και τελευταία ήταν πάντα πολύ

λυπημένος. Η Θεά Κίρκη βέβαια του φερόταν όσο καλύτερα μπορούσε και του πρόσφερε τα πάντα. Κι ο σύγχρονος Οδυσσέας τα δεχόταν όλα εκτός από κάτι. Η Δέσποινα είχε προσπαθήσει πολλές φορές με τρόπο να φέρει σιγά σιγά τα χείλη της στα χείλη του, αλλά ο Πέτρος απέφευγε.

«Αν με γλίτωνες απ' το Γιάννη σ' εκείνη την παρτίδα, τότε ίσως κάτι να γινόταν. Τώρα όμως...», έλεγε ο Πέτρος χαμογελώντας.

«Αει στο καλό να πάει και το σκάκι κι ο Γιάννης!» απαντούσε νευριασμένη η Δέσποινα. «Όμως, Πέτρο, έστω κι έτσι μου δίνεις μεγάλη χαρά. Θέλω να το ξέρεις αυτό. Η παρέα σου είναι για μένα πολύ σημαντική. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο ανυπόφορα θα ένοιωθα αν δεν ήσουν κοντά μου τόσο καιρό».

«Κι όταν φύγω;»

«Θα έρθω μαζί σου. Θέλω οπωσδήποτε να γνωρίσω καλύτερα την Κωνσταντίνα. Να εφαρμόσουμε κι εμείς το ερωτικό τρίγωνο σαν το φίλο σου το Μάκη! Σύμφωνοι;» απαντούσε χαμογελαστά η Δέσποινα, που η σκέψη της τριγύριζε μόνο γύρω από τέτοιες ιδέες τελευταία, καθώς τις έβλεπε σαν την τελευταία της ελπίδα!

13. Να δρα κανείς ή να μη δρα;

Ακόμα να του δώσουν όλα τα λεφτά απ' την εταιρία του Παγάκια και ο Φερτεμουλεφτάς έχει τα νεύρα του. Του είχαν δώσει μόνο τα τρία εκατομμύρια και σύντομα, λέει, θα του έδιναν και τα υπόλοιπα εφτά.

Όμως κάτι ακόμα εκκρεμούσε. Τα παλιόπαιδα του Συλλόγου Νέων, που τον είχαν κοροϊδέψει χωρίς να του πουν ότι την ώρα που του τηλεφωνούσαν ήξεραν για τη μείωση τιμών, θα έπαιρναν το μάθημά τους. Όποιος χρωστάει στο Δημόσιο, δε δικαιούται ρεύμα απ' τη ΔΕΗ. Παίρνει λοιπόν τηλέφωνο στα κεντρικά της ΔΕΗ.

«Απ' το Υπουργείο σας παίρνω, Φερτεμουλεφτάς. Λοιπόν, για προσέξτε. Πρόκειται πάλι για κάποιον που χρωστάει στο Δημόσιο. Παρακαλώ να του κόψετε αμέσως την παροχή ρεύματος!»

«Για ποιον πρόκειται;» ρωτά η υπάλληλος της ΔΕΗ.

Ο Φερτεμουλεφτάς δίνει τα σχετικά στοιχεία του Συλλόγου Νέων, καθώς και τις διευθύνσεις των δέκα κτηρίων των παιδιών και κλείνει το τηλέφωνο.

«Αει στο καλό να πάνε τα διαβολόπαιδα. Να δω τώρα τι θα κάνουν; Θα έρθουν εδώ να με παρακαλάνε γονατιστά», μονολογεί χαιρέκακα ο Φερτεμουλεφτάς.

Όμως η υπάλληλος της ΔΕΗ δεν μπόρεσε να βρει τις σχετικές συνδέσεις. Μήπως τα παιδιά έκλεβαν ρεύμα από κάποια καλώδια χωρίς να δηλώνουν τίποτα; Όχι. Κάτι άλλο συνέβαινε!

Η υπάλληλος παίρνει τηλέφωνο πίσω τον Φερτεμουλεφτά.

«Τι έκανε, λέει;» ρωτά έκπληκτος ο Φερτεμουλεφτάς. «Εσείς χρωστάτε στο Σύλλογο Νέων;»

«Τι να σας πω, κύριε Φερτεμουλεφτά. Έτσι φαίνεται. Τα παιδιά έχουν εγκαταστήσει σε όλα τα κτήριά τους ειδικά συστήματα με ανεμογεννήτριες και φωτοβολταϊκά. Παράγουν μόνα τους το ρεύμα που χρειάζονται απ' τον ήλιο και απ' τον άνεμο! Και επειδή τους περισσεύει, έχουμε κλείσει συμφωνία μαζί τους να μας πουλούν το περίσσειμα.

Πολύ συχνά, τροφοδοτούν το δίκτυό μας. Από τα χαρτιά εδώ, βλέπω ότι τους χρωστάμε δεκαπέντε χιλιάδες ευρώ!»

«Δε θα τους δώσετε ούτ' ένα ευρώ! Το κατάλαβες;» φωνάζει ο Φερτεμουλεφτάς και βροντά το τηλέφωνο νευριασμένος.

Τζίφος η δουλειά! Εκεί που ήλπιζε ότι είχε πατήσει τα παιδιά στο λαιμό, να μαθαίνει ότι τους χρωστάει κιόλας; Αυτό πήγαινε πολύ!

Δεν είχε καταλάβει ότι είχε να κάνει με διαβόλους. Τα παιδιά είχαν μάθει σιγά σιγά τις παγίδες του συστήματος. Και μία μία τις απέφευγαν. Μια από τις μεγαλύτερες παγίδες είναι η εξάρτηση.

Τουλάχιστον στο θέμα της ενέργειας, οι Μικροί Επαναστάτες προσπάθησαν εξ αρχής ν' ανεξαρτητοποιηθούν απ' το σύστημα. Και όχι μόνο αγόρασαν τις σχετικές συσκευές, αλλά φρόντισαν να μάθουν στην εντέλεια τον τρόπο λειτουργίας τους. Δεν έπρεπε να εξαρτώνται από άλλους στις συντηρήσεις ή στις επισκευές. Και ένα σωρό παιδιά έκατσαν κι ασχολήθηκαν να μάθουν. Ο Μάκης πρωτοστάτησε στην ιδέα, και σ' όλες τις εγκαταστάσεις που έγιναν στα άλλα κτήρια των Μικρών Επαναστατών ήταν παρών. Και μετέδιδε με ενθουσιασμό τις γνώσεις του σε πολλούς φίλους του, οι οποίοι ρουφούσαν τις γνώσεις αυτές σαν το δροσερό νερό.

Αλλά υπήρχαν κι άλλα θέματα όπου έπρεπε ν' αποφύγουν όσο γίνεται την εξάρτηση απ' το σύστημα. Στο θέμα της τροφής, είχαν αποφασίσει από καιρό να βάζουν κήπους στις αετοφωλιές τους και να έχουν πολλά και διάφορα οπωροφόρα δέντρα. Και για να μην εξαρτώνται απ' το δίκτυο άρδευσης, είχαν φτιάξει μέχρι και στέρνες, όπως παλιά. Τα παιδιά ήταν αποφασισμένα να κόψουν κάθε δεσμό με το φαύλο σύστημα! Έτειναν το χέρι τους μόνο στη φύση!

Διάφοροι γονείς κοίταζαν με ολοένα και περισσότερη περιέργεια τα παιδιά τους σ' αυτές τις αλλόκοτες δραστηριότητες. Δεν ήταν αυτά φυσιολογικά πράγματα για παιδιά της ηλικίας τους. Κι όμως, τα παιδιά αυτά ήξεραν καλά τι κάνουν! Οι ιδέες τους και το πνεύμα της ομάδας τους είχαν εδραιωθεί για τα καλά στις συνειδήσεις τους. Σχεδόν αυτόματα πια, έπρατταν και ενεργούσαν όλοι με τον ίδιο αυτό ριζοσπαστικό τρόπο!

Κανενός είδους φάρμακο ή λίπασμα δε χρησιμοποιούσαν. Μπορεί έτσι να έχαναν, βέβαια, αρκετή απ' την παραγωγή, αλλά δεν ήθελαν σε καμιά περίπτωση να μπλέξουν με το φαύλο κύκλο των φυτοφαρμάκων. Τα φυτά που θα επιζούσαν, αυτά θα έτρωγαν κι ας ήταν μόνο τα μισά! Και σαν μεθόδους καταπολέμησης των ασθενειών, ρώτησαν τους παλιούς κι έμαθαν παραδοσιακές τεχνικές.

Μια ακόμα εξάρτηση είχε χτυπηθεί. Και ενώ όλα σχεδόν τα παιδιά δούλευαν στους κήπους τους, όλα ήταν αρκετά γενναιόδωρα. Κανένα δεν παραπονιόταν αν παίρνει ή όχι απ' τα προϊόντα που καλλιεργούσαν. Πρόσφεραν την εργασία τους με χαρά και ήταν αυτονόητο, ότι προτεραιότητα στη διανομή των προϊόντων των κήπων, είχαν τα πιο φτωχά παιδιά.

Μια ιδέα έπεσε τελευταία από το Βασίλη, τον αρχηγό της αετοφωλιάς της δυτικής Θεσσαλονίκης, και σχεδόν όλοι συμφώνησαν. Έπρεπε τουλάχιστον να τη δοκιμάσουν. Ο Βασίλης, βλέποντας να φτιάχνουν μόνοι τους πολλά ρούχα, έριξε την ιδέα ν' αγοράσουν τριάντα στρέμματα βαμβάκι κοντά στη Θεσσαλονίκη. Να μάθουν να το βγάζουν και να αγοράσουν κάποιες μηχανές που θα μετέτρεπαν το βαμβάκι σε ύφασμα. Και τέλος, να μάθουν να το χρωματίζουν. Έτσι ένα ολόκληρο κύκλωμα, έστω μικρού επιπέδου, από την παραγωγή βαμβακιού μέχρι την ετοιμασία έτοιμων ενδυμάτων, θα βρισκόταν στα χέρια τους!

Η εργασία στα χωράφια δε θα γινόταν με τα ακριβά μηχανήματα που πουλούσαν κάποιοι έξυπνοι, αλλά για λόγους απεξάρτησης απ' το σύστημα, όπως παλιά δηλαδή μόνο με ανθρώπινη προσπάθεια. Τη δική τους εργασία. Και η εργασία για τη μετατροπή του βαμβακιού σε ύφασμα με τις φθηνές σχετικές μηχανές που θ' αγόραζαν και θα τοποθετούσαν στις αετοφωλιές τους. Και ήταν τόσα πολλά τα παιδιά της ομάδας, που ούτε που θα τους φαινόταν ο κόπος. Κάποια μάλιστα θα μάθαιναν ακριβώς τη λειτουργία των μηχανών, ώστε και εκεί να μην έχουν ανάγκη τις εταιρίες και διάφορους συντηρητές. Όλα τα προβλήματα θα τα έλυναν μόνοι τους! Δε θα τους κόστιζαν πια τίποτα τα ρούχα που θα φορούσαν!

Μόνο αρχικά έπρεπε να διαθέσουν κάποιο κεφάλαιο για την αγορά των στρεμμάτων βαμβακιού, καθώς και το κεφάλαιο για την αγορά των σχετικών μηχανών. Και δεν τους έλειπαν τα χρήματα.

Ο Θανάσης κι ο Βασίλης έκαναν τους σχετικούς υπολογισμούς, και διαπίστωσαν ότι σε ένα μόνο χρόνο, το κεφάλαιο που θα διέθεταν για τα τριάντα στρέμματα και για τις μηχανές, θα είχε αποσβεστεί! Από εκεί και πέρα, θα είχαν πλέον δωρεάν ρούχα!

Ανέφεραν το θέμα στα οπακ και βέβαια, ότι η ιστορία αυτή θα απαιτούσε λίγη θυσία χρόνου απ' όλους. Όχι πολύ μεγάλη όμως. Τα παιδιά ήταν αποφασισμένα. Η πρόταση πέρασε παμψηφεί! Η επένδυση έγινε. Το σχέδιο απεξάρτησης των Μικρών Επαναστατών απ' το φαύλο σύστημα, προχωρούσε κανονικά! Η Ελλάδα περνούσε γοργά κι αθόρυβα στα χέρια των Μικρών Επαναστατών!

Στην εποχή μας όλοι ψάχνουν τρόπους παρασιτικού και γρήγορου πλουτισμού, τις λεγόμενες αρπαχτές! Όλοι σπάνε το κεφάλι τους σήμερα για να βρουν μια καλή ιδέα και να πλουτίσουν. Ακόμα και οι πλούσιοι δε χορταίνουν. Ψάχνουν τρόπους για να πλουτίσουν ακόμα περισσότερο και μετά απ' αυτό επιζητούν πολιτική δύναμη κι επιρροή. Όμως όλες αυτές οι προσπάθειες παραβλέπουν οτιδήποτε άλλο όπως το φυσικό περιβάλλον, την υγεία, την ποιότητα ζωής, τις ανθρώπινες σχέσεις και άλλα. Διάφορες αδίστακτες συγκρούσεις των διάφορων επιχειρήσεων ή άλλων κοινωνικών ομάδων είναι το αποτέλεσμα και ο φαύλος κύκλος του κυνηγητού του χρήματος και της λεηλασίας και καταστροφής του πλανήτη συνεχίζεται. Και η Επιστήμη δυστυχώς υπηρετεί αυτά τα παιχνίδια αντί να υπηρετεί πραγματικά τον άνθρωπο.

Όμως κάποιοι είναι έτοιμοι να πατήσουν ένα γερό φρένο σ' αυτές τις ανόητες πρακτικές και να τραβήξουν από στιγμή σε στιγμή το χαλί κάτω απ' τα πόδια όλων αυτών που νομίζουν τους εαυτούς τους δυνατούς κι έξυπνους! Κάποιοι ετοίμαζαν μια πρωτόγνωρη επανάσταση που θα ταρακούσε συθέμελα, ολόκληρο το πολιτικοοικονομικό σύστημα του πλανήτη! Στη μικρή Ελλάδα, κάποια παιδιά σκάρωναν τη μεγαλύτερη πλάκα που θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί! Ετοίμαζαν γοργά και συστηματικά την μεγαλύτερη ανατροπή που θα γνώριζε ποτέ ο κόσμος! Και μάλιστα χωρίς καλά καλά να το έχουν καταλάβει!

Όμως οι Μικροί Επαναστάτες άρχισαν να συνειδητοποιούν τη μεγάλη τους δύναμη. Ήταν τόσο πολλοί! Τόσο ενωμένοι! Τόσο νέοι! Τόσο αγαπημένοι μεταξύ τους! Και είχαν κάνει τόσα και τόσα σε δυο χρόνια! Ήταν όλα τόσο εκπληκτικά!

Η δύναμή τους τους ανάγκασε να φιλοσοφήσουν περισσότερο για τη ζωή. Γι' αυτό, τώρα και κάτι μήνες, τηρούσαν μια άσκηση αυτογνωσίας, μια άσκηση του χαρακτήρα τους, την οποία συμπεριέλαβαν στις αρχές της ομάδας τους. Ίσως ήταν και η σημαντικότερη δραστηριότητα τους, καθώς αφορούσε την καλλιέργεια του χαρακτήρα τους, αλλά και τη μελλοντική πορεία που θα έπρεπε να έχει η ομάδα τους! Είχαν διαβάσει ότι τον έκτο αιώνα προ Χριστού, στη μυστική οργάνωση του Πυθαγόρα του Σάμιου, όλα τα μέλη εφάρμοζαν την παρακάτω αρχή αυτογνωσίας: κάθε βράδυ οι Πυθαγόρειοι, που έτσι τους έλεγαν, έπρεπε να στοχαστούν, θέτοντας στον εαυτό τους την ερώτηση: «Τι παρέβην; τι δ' έρεξα; Τι μοι δέον ουκετελέσθη;»

Οι Μικροί Επαναστάτες αποφάσισαν ν' αντιγράψουν κάπως αυτήν την αρχή των προγόνων τους. Πέφτοντας στο κρεβάτι τους για ύπνο, έπρεπε να σκεφτούν πώς πέρασε η μέρα. Τι καινούργιο έμαθαν; Με ποιους τρόπους βοήθησαν την ομάδα τους σήμερα; Ποιες αρχές της τήρησαν και ποιες όχι; Ποιες εργασίες που τους είχαν ανατεθεί δεν τις εκτέλεσαν και γιατί; Με ποιες ιδέες τους συνεισέφεραν και ποιες ιδέες άκουσαν από άλλους; Πώς ήταν οι σχέσεις τους με τα άλλα παιδιά; Τι τα πείραξε και τι τα ευχαρίστησε; Πού έφταιξαν τα ίδια, όταν λίγο τσακώθηκαν στα λόγια με κάποιον άλλο; Τι είπαν που ίσως δεν έπρεπε να το πουν; Και αυτή η καθημερινή άσκηση αυτογνωσίας, ήταν ίσως το πιο σημαντικό λιθαράκι που έβαζαν καθημερινά ο καθένας, στο χτίσιμο του νέου δικού τους κόσμου! Και το μυστικό σύμβολο των Πυθαγορείων, το περίφημο κανονικό αστεροειδές πεντάγωνο, έγινε και δικό τους. Συχνά το έβλεπες να το έχουν κεντημένο στα ρούχα που έφτιαχναν και φορούσαν!

Όλο το καλοκαίρι, τα παλαιότερα μέλη προσπαθούσαν να μεταβιβάσουν στα νεώτερα το ριζοσπαστικό πνεύμα και τις αρχές της

ομάδας τους. Και το πετύχαιναν! Και όταν ακόμα οι ιδέες και αρχές των παιδιών συγκρούονταν με την αδιαφορία, το σκεπτικισμό και την ειρωνεία, τελικά επικρατούσαν. Με την αλήθεια τους και το δυναμισμό τους, ήταν ακαταμάχητες!

Υπήρχαν κάποιοι στην ομάδα που αμφισβητούσαν τα πάντα! Ένας λοιπόν παραφράζοντας το γνωστό ερώτημα του Σαίξπηρ "Να ζει κανείς ή να μη ζει;" είχε θέσει το εξής ερώτημα:

«Να δρα κανείς ή να μη δρα;»

Οι Μικροί Επαναστάτες είχαν επιλέξει τη Δράση. Όμως κανείς δεν μπορούσε ν' αποδείξει με απόλυτη βεβαιότητα ότι η δράση αξίζει περισσότερο απ' την αδράνεια! Το πιο καλό επιχείρημα που επιστράτευαν οι υποστηρικτές της Δράσης ήταν ότι το ανώτερο φαινόμενο της φύσης, που είναι η ζωή, σχετίζεται περισσότερο με τη Δράση. Θα το υπηρετούσαν. Έτσι λοιπόν:

«Να ζει κανείς!» απαντούσαν στον Σαίξπηρ.

«Και να δρα!» απαντούσαν στον εαυτό τους αξιωματικά!

